

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ - ΕΤΟΣ ΙΓ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 157 - ΤΙΜΗ, 0,015 €ΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603, ΛΑΡΙΣΑ - ΜΑΙΟΣ 2010

ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Γράφει ο Στυλ. Λαγουρός
«Πάντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν· ούκ έστι ποιών χρηστότητα ούκ έστιν έως ενός» (Ψαλμός νβ' 2-4).

• ΕΙΔΑΤΕ πόσο βολικά ήλθαν τα πράγματα της οικονομίας και όχι μόνον. Με καλά ο ργανωμένο και σχεδιασμένο το πρόγραμμα αποδομήσεως της ελληνικής επικρατείας, διολισθήσαμε από έθνος κυρίαρχο σε νομαρχία περιφερειακή των Βρυξελλών και των μασονικών στοών του Σιωνισμού.

• ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ και επιτήρηση. Ο κ. Γιώργος, μαζί με τους προηγούμενους τα κατάφεραν μια χαρά στο ρόλο των πρωταγωνιστών στο θέατρο κατοχής της χώρας, χειρότερης και εκείνης των ναζι...

• ΑΥΤΟΙ, οι πολιτικοί, «έκλεψαν», λεηλάτησαν, καταλήστεψαν, κατασπατάλησαν, τις οικονομίες του ελληνικού λαού και του κράτους. Ροκάνισαν και τα δανεικά που αλόγιστα έπαιρναν, και τώρα «θρηγούν» θριαμβευτικά πόσο «αποτελεσματικά» εργάζονται για την έξοδο απ' την «κρίση», ωσάν οι ίδιοι να κατέβηκαν ανεύθυνοι «σωτήρες»... απ' τα σύννεφα της αποκαλύψεως.

• ΕΝΑΣ τραπεζίτης απ' τους καλοπληρωμένους, διαπιστώνει σε άρθρο του ότι «η χρεοκοπία της χώρας δεν είναι μόνον οικονομική αλλά και πολιτική». Εμείς, παρά το ότι ανίδεοι περί τα οικονομικά, θα συμπληρώσουμε ότι της οικονομικής χρεωκοπίας προηγήθηκε η πνευματική και παρακμιακή διαφθορά.

• ΑΝ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ήταν... άνθρωποι-«πρόσωπα» και όχι θαμώνες των αστραφτερών σαλονιών, ερωμένοι της άθεης Ευρώπης και συμπαθούντες του ασύλου των Εξαρχείων, τότε η πολιτική τους θα προστάτευε τα συμφέροντα του Λαού και όχι τους παχυλούς μισθούς τους και τις ψυχώσεις τους...

• ΑΝ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ διέθετε εκπροσώπους αγίους και όχι επηρμένους μιτροφόρους, τότε οι πολιτικοί θα ήταν περισσότερο άνθρωποι πνευματικοί, συμπαθούντες το πρόσωπο του ανθρώπου.

• ΑΝ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ήταν άνθρωποι ηθικοί δεν θα λεηλατούσαν ούτε θα σπαταλούσαν το δημόσιο χρήμα. Τώρα με την δική μας συνενοχή, σιωπή και ανοχή, αναπτόφρευκα θα αυτοχειριαστούμε...
συνέχεια στην 2η σελίδα

ΕΧΟΥΜΕ ΦΑΚΕΛΩΜΑ; «Η ΚΑΡΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ»

Αναλογισθήκαμε ποτέ αν χορεύουμε στο ρυθμό του τύμπανου που κάποιοι άλλοι χτυπούν; Αν πορευόμαστε βάσει προδιαγεγραμμένων σχεδίων; Αναρωτηθήκαμε ποιοι είναι αυτοί που δεν «κλείνουν μάτι» προκειμένου με διάφορες μεθόδους να πετύχουν το σκοπό τους μέσω των κυβερνήσεων και διάφορων οργανισμών; Ποιοι είναι ο σκοπός τους και αν είναι προς το συμφέρον των λαών που ανά τους αιώνες αιματοκυλούνται για να διατηρήσουν το προνόμιο που τους χάρισε ο Θεός, την ελευθερία ή αποβλέπει στην υποδούλωσή μας, στην κατάργηση της προσωπικότητάς μας; Τέλος γεννιέται και το ερώτημα: Θα υπάρξουν άνθρωποι που θα αντιδράσουν στα μελετώμενα και με τη μέθοδο του σαλαμιού επιβαλλόμενα μέτρα;

Εύλογα τα ερωτήματα. Απευθύνονται στον άνθρωπο εκείνο που εξακολουθεί να πιστεύει ο Έκείνον που τον δημιούργησε «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν», ελεύθερο, κυρίαρχο, λογικό, χωρίς ιδιοτέλεια και μόνον από αγάπη. Το θέμα συνεπώς αφορά μόνο τον άνθρωπο αυτό, που «ανω-θρώσκει (μάτια-νου)» και όχι τον «σαρκικό», τον επικούρειο, τον θεοποιήσαντα την γαστέρα και το υπογάστριο, τον άνθρωπο της ηδονής και των παθών. Και τούτο, γιατί ο δεύτερος είναι πρόθυμος να αρνηθεί τα πάντα, να υποταχθεί οποιοδήποτε, αρκεί να μην του λείψουν όλα εκείνα
Συνεχίζεται στην 2η σελίδα

ΡΩΤΑΜΕ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Σήμερα, που τα οικονομικά της χώρας μας έχουν το κακό τους χάλι και που, προς τακτοποίησή τους, αναγκάζονται να πληρώσουν «το μάρμαρο» οι μικρομεσαίοι, οι συνταξιούχοι, οι μεροκαματιάρηδες, οι δημόσιοι - ιδιωτικοί υπάλληλοι κ.α., ο κόσμος, παρ' όλη τη στενότητα αυτή, εξακολουθεί να πληρώνει και στην εκκλησία ό,τι του ζητηθεί για την τέλεση των ιερών μυστηρίων, να ρίχνει τον οβολό του στους ατέλειωτους δίσκους - τις περισσότερες φορές αδικαιολόγητους γιατί τα έσοδα αποβλέπουν στην ικανοποίηση της ματαιοδοξίας και προβολής -, τα δε εκκλησιαστικά συμβούλια των ναών να καταθέτουν αδιαμαρτύρητα στις Μητροπόλεις ό,τι εκ του νόμου τους αναλογεί αλλά και όσα σαν έκτακτο χαράτσι τους επιβάλλει ο δεσπότης. Είναι γνωστό ότι οι περισσότεροι ναοί, κυρίως των χωριών, αδυνατούν να συγκεντρώσουν τα λειτουργικά τους έξοδα. Είναι όμως υποχρεωμένοι να εξασφαλίσουν τα χρηματικά ποσά που πιεστικά τους ζητούνται και προκειμένου οι ιερείς να διατηρήσουν τις ενοριακές τους θέσεις και να μην κάνουν εχθρό τους το δεσπότη πληρώνουν ό,τι τους ζητηθεί. Έτσι τα μητροπολιτικά ταμεία γεμίζουν και όπως τονίσαμε σε προηγούμενο φύλλο μας όχι και τόσο νόμιμα.
συνέχεια στην 5η σελίδα

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

- ΠΕΘΑΜΕΝΗ Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ; *Του ΣΑΡΑΝΤΟΥ Ι. ΚΑΡΤΑΚΟΥ ΣΕΛ. 6*
- ΚΡΑΤΕΙΤΩ Ή ΤΩΝ ΠΛΕΙΟΝΩΝ ΨΗΦΟΣ *ΣΕΛ. 3*
- ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ ΝΑ ΜΑΘΟΥΝ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ ΤΟΥΡΚΙΚΑ! *ΣΕΛ. 7*
- ΤΙ ΠΑΤΡΙΔΑ ΘΑ ΠΑΡΑΔΩΣΟΥΜΕ; *ΣΕΛ. 4*
- «ΤΥΦΛΟΣ ΤΑ Τ' ΩΤΑ, ΤΟΝ ΤΕ ΝΟΥΝ, ΤΑ Τ' ΟΜΜΑΤ' ΕΙ» *ΣΕΛ. 6*
- Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ *ΣΕΛ. 6*
- Ο ΗΡΩΑΣ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ *ΣΕΛ. 5*
- Η ΒΙΒΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ *ΣΕΛ. 5*

ΤΙ ΠΑΤΡΙΔΑ ΘΑ ΠΑΡΑΔΩΣΟΥΜΕ;

ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ Ή ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Περιδιαβαίνοντας τα γεγονότα του παρελθόντος και του παρόντος και εξετάζοντάς τα με μάτι καθαρό και καλοπροαίρετο δεν έχεις παρά να καταλήξεις στο συμπέρασμα του λαού: «Κάθε πέρυσι και καλύτερα - κάθε φέτος και χειρότερα». Θλιβερή διαπίστωση και αποκαρδιωτική εχθρική και ανασταλτική για όποιον έχει διάθεση να εργαστεί και να προοδεύσει.

Όσοι θέλησαν να ασχοληθούν με το θέμα αυτό χωρίστηκαν σε δύο κατηγορίες: στους απαισιόδοξους και στους αισιόδοξους - χωρίς να αποκλείουμε και την ενδιάμεση κατάσταση.

Ας δούμε όμως τα πράγματα από την πλευρά του απαισιόδοξου.

Ανοίγοντας το ραδιόφωνο ή την τηλεόραση και διαβάζοντας τον ημερήσιο Τύπο διαπιστώνεις αμέσως, ότι ζούμε σε μια τραγική εποχή - εποχή που βασιλεύει η βία, η αναρχία, οι πόλεμοι, η τρομοκρατία, ο φόβος, ο πλούτος

συνέχεια στην 4η σελίδα

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΠΡΩΤΟΝΙΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ;;

Από τον Ελληνικό και διεθνή τύπο πληροφορούμεθα, ότι πραγματοποιούνται, σε Ευρώπη και Αμερική, Επιστημονικά πειράματα που αφορούν το σωματίδιο Β (Μεζόνιο) με σκοπό, από τις συγκρούσεις των πρωτονίων, να μελετήσουν οι Επιστήμονες σπάνια φαινόμενα άγνωστα μέχρι σήμερα, με απώτερο σκοπό να αποκαλυφθεί το σωματίδιο του Θεού, ώστε να δοθούν απαντήσεις για την δημιουργία του κόσμου. Ο λόγος του Θεού μας βεβαιώνει ότι «ο Θεός έδωκεν ανθρώποις Επιστήμην ... Επιστήμην συνέσεως ενέπλησεν αυτούς...», [Σοφ. Σειράχ, κεφ.

17,7 & 38,6]. Με τις δύο δυνάμεις που έχει ο άνθρωπος, τις ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ και το ΛΟΓΙΚΟ, επεξεργάζεται μόνον τις παραστάσεις των αισθήσεών του. Αυτές οι δύο δυνάμεις είναι μόνον ικανές να γνωρίσει ο άνθρωπος τη φυσική και κοσμική πραγματικότητα, τίποτε άλλο παραπέρα, γιατί δεν μπορεί να ξεπεραστεί το μέγα χάσμα που υπάρχει μεταξύ του πεπερασμένου (= θνητού) κόσμου και του Αιώνιου Δημιουργού του.

Έτσι ο θεός φανερώνεται, αυτοαποκαλύπτεται ο Ίδιος με τις Ενέργειές Του, και φανερώνει τη βουλή Του στον άνθρωπο,

αλλά και πάλι παραμένει ανεξερεύνητο Μυστήριο, γιατί «άπειρον το Θεόν και ακατάληπτον, και τούτο μόνον καταληπτόν η απείρια και η ακαταληψία». Τόποι αποκάλυψης του Θεού είναι ο κόσμος, αυτή η φύση, ο άνθρωπος, αυτό το θαύμα που φέρει την εικόνα του Δημιουργού του, αυτός ο Θεοειδής άνθρωπος. Τα πειράματα που γίνονται στην καρδιά της Ευρώπης και στην Αμερική απώτερο σκοπό έχουν την ανοησία της αποκάλυψης του σωματιδίου του Θεού, μου θυμίζουν τον απώτερο σκοπό των πρωτομαστών του Πύργου της Βαβέλ, που

αναφέρει ο λόγος του Θεού και όπου τελικά «αναγκάστηκε» να παρέμβει ο Δημιουργός πριν δημιουργηθούν, ίσως, δυσάρεστες καταστάσεις για τους ανόητους τολμητές. Κάτι ανάλογο, ίσως, συμβαίνει και με τα πειράματα Ευρωπαίων και Αμερικανών Επιστημόνων και μου θυμίζουν την παροιμία του σοφού λαού, «το μυρμήγκι που θέλει να χαθεί, κάνει φτερά...».

πρεσβύτερος ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΟΜΑΣ
Ορθόδοξος Θεολόγος
- Εκκλ/κός Συνήγορος Επίτιμος πρόεδρος
Εφημεριακού Κλήρου Ελλάδος

ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1Η ΣΕΛΙΔΑ

σθούμε...

• **ΕΠΙ ΜΗΝΕΣ** πριν «σέρνονταν» έντονες οι φήμες ότι η εκκλησιαστική ηγεσία είναι «δεσμευμένη σε ακατάγνωστη φιλία με συγκεκριμένο πολιτικό σχήμα που το υπερασπίζεται ανενδοίαστα και θα συναινέσει σε οτιδήποτε προκύψει».

• **ΟΙ ΦΗΜΕΣ** όμως είναι φήμες και συνεπώς αναξιόπιστες. Να όμως, τα γεγονότα που ακολούθησαν μετέτρεψαν την αναξιопιστία των φημών σε αξιοπιστία των πραγμάτων.

• **ΕΚΤΟΣ** από το μεγάλο λάθος να παραστεί ο Αρχιεπίσκοπος στο Υπουργικό Συμβούλιο, που σχεδίασε την ημέρα εκείνη ουσιαστικά την αφαίρεση της ιθαγένειας των Ελλήνων από τους ίδιους εκχωρώντας την στους λαθρομετανάστες, ο ίδιος δεν αποκρύπτει την «συμπάθειά» του σε συγκεκριμένο πολιτικό σχήμα. Ως ιδιώτης απαράγραπτο δικαίωμα του, ως ο πρώτος αξιωματούχος της Εκκλησίας τέτοιο δικαίωμα περισσεύει...

• **ΣΥΓΧΩΡΕΣΤΕ** μας, φίλοι μου αναγνώστες, για την «επικίνδυνη» τόλμη μας. Ρωτάμε: η Διοίκηση της Εκκλησίας, η εκκλησία των δεσποτάδων, (ο π. Παΐσιος έκανε αντιδιαστολή μεταξύ της εκκλησίας των αρχιερέων και των δεσποτάδων), υπερασπίζεται την Εκκλησία του Χριστού ή «συμμαχεί» με την πολιτική των αντίχριστων;

• **ΤΙ ΠΗΓΑΙΝΕ-ΕΛΑ** είναι αυτά σε υπουργικά συμβούλια, σε πρωθυπουργικά και υπουργικά γραφεία, σε κλειστές διαβουλεύσεις, επαπειλές για ιουδαϊκά χρήματα και αργύρια από πακέτα ευρωπαϊκά και μη, τί παλινωδίες, διαψεύσεις με εκκλησιασισμάχους σφουνακηδες και άλλα δύσσομα πολιτικά τρωκτικά; Τί είναι όλα αυτά;

• **ΠΟΥ ΤΟ ΠΑΕΙ** η Διοίκηση της Εκκλησίας με όλη αυτή την ανίερη «συμμαχία» των ποικιλόμορφων πολιτικών και δη με το κυβερνών κόμμα, που δεν παύει καθημερινά, με διατάξεις, νομοσχέδια και νόμους να δείχνει την εχθρότητα προς την Εκκλησία και τις διαχρονικές αξίες της Ορθοδοξίας και του Έθνους;

• **ΑΝ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ** της Εκκλησίας της πηγαίνει να εμφανίζεται ψοφοδεής και συγκύπτουσα θεραπευαίνιδα του πολιτικού κατεστημένου, εμείς, ο Λαός του Θεού, οι χριστιανοί την αποδοκιμάζουμε. Αρνούμαστε να δεχθούμε συμφωνία και ταπεινωτικές υποχωρήσεις στο βρώμικο πολιτικό σκηνικό. Το αρνούμαστε και το αποδοκιμάζουμε.

• **ΑΥΤΗ** η κινητικότητα του προέδρου της Ιεραρχίας τους τελευταίους ιδίως μήνες, να ανεβοκατεβαίνει πολιτικά στέκια και γραφεία, να διαβουλεύεται και να «υιοθετεί εμμέσως» με την παρουσία του τις δήθεν κοινωνικοσοσιαλιστικές κατευθύνσεις, δεν είναι έργο και στόχος της Εκκλησίας. Η Εκκλησία δεν υπηρετεί τον ανίερο ουμανιστικό κοινωνισμό, αλλά τον θεανθρωπισμό για τη σωτηρία του πεπτωκότος ανθρώπου που προσφέρει η σταυροαναστάσιμη διδασκαλία της Εκκλησίας μας. Όλα τα άλλα είναι «γραψίδες μύθοι», που οι δεσποτάδες δεν νομιμοποιούνται να συμβιβάζονται.

• **Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ** της Ιεραρχίας και οι περί αυτόν αρχιερείς έχουν έργο μοναδικό, τον ευαγγελισμό του Λαού για τη δική τους πρώτα σωτηρία και του ποιμνίου τους.

• **ΑΝ ΑΥΤΟ** δεν τους συνέχει, και δεν τους απορροφά όλη την δραστηριότητα, τότε έχουν αποτύχει. Και αυτή την αποτυχία την βλέπουμε να παίρνει εφιαλτικές διαστάσεις από την απροθυμία του λαού να ενσωματωθεί στην Εκκλησία. Οι ναοί αδειάζουν και το ποσοστό των εκκλησιαζομένων μειώνεται χρόνο με το χρόνο. Οι νέοι έχουν παύσει να ενδιαφέρονται ακόμη και για την ύπαρξη της Εκκλησίας.

• Η «**ΕΚΚΛΗΣΙΑ**» των αδιαφορούντων και των αποτειχισμένων είναι πλέον η πλειοψηφία. Και οι δεσποτάδες ρέγγουν παρά το ότι το σπίτι τους, το σπίτι μας, καταρρέει... Δεν ποιμαίνουν. Διοικούν... μόνον. Ζούνε με την μεθυστική ψευδαίσθηση των πομποδών πολυχρονισμών τους... των ακατάπαυστων δεσποτομαζώξεων σε ατέρμονες και ατελείωτες φιεστές-πανηγύρια... Ο Θεός να μας λυπηθεί.

• **ΤΩΡΑ** τη Μ. Σαρακοστή «Κύριε των δυνάμεων μαθ' ημών γενού, άλλον γάρ εκτός σου βοηθόν εν θλίψεσιν ουκ έχομεν». Θλίψη και κατήφεια μας διακατέχει, Κύριε, τον τελευταίο καιρό. Από παντού κτυπάνε τύμπανα «αοράτου δαιμονικού πολέμου» και κραυγές εφόδου άγριων σαρκοβόρων θηρίων, για να μας κατασπαράξουν... Κύριε των δυνάμεων, συγχώρεσέ μας και ελέησέ μας...

Περιοδ. «ΧΡΙΣΤ. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ»

ΕΧΟΥΜΕ ΦΑΚΕΛΩΜΑ;
Η ΚΑΡΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1Η ΣΕΛΙΔΑ

που ικανοποιούν τη σάρκα.

Και τώρα, το ερώτημα σε σένα χριστιανέ - χωρίς να εξαιρείται και ο γράφων: είσαι σε θέση να δείξεις την ευγνωμοσύνη σου στον Τριαδικό Θεό που σ' έπλασε χαριτωμένο - με όλες τις χάρες - και σε κατέστησε κύριο της υλικής δημιουργίας, με τη δυνατότητα κληρονομίας και της ουράνιας βασιλείας; Θα μείνεις σταθερός και ευγνώμων μέχρι τέλους; Βλέπεις **το σχέδιο της ανομίας να συντελείται** με ταχύτατους ρυθμούς. Τι θα κάνεις;

Μια απλή ματιά στην καθημερινότητα μας πληροφορεί ότι κάθε συναλλαγή και επικοινωνία γίνεται με **κάρτες**. Κάρτες για καταθέσεις, κάρτες για αναλήψεις, για δάνεια, για ψώνια, για ταξίδια, κάρτες, κάρτες ... Και το κράτος μετέχοντας στον φρενήρη αυτό ρυθμό εξέδωσε πολλές κάρτες με κόστος πολλών δις και μάλιστα **χωρίς αποτέλεσμα** όπως θα δούμε.

1) Προ ετών ξεκίνησε με την κάρτα του «ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΔΗΜ. ΔΙΟΙΚ. & ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗΣ» για την εγγραφή στους εκλογικούς καταλόγους με ειδικό κωδικό αριθμό. Ξοδεύτηκαν δισεκατομμύρια. Ο κόσμος έτρεχε να παραλάβει την κάρτα για να μην υποστεί τις συνέπειες του Νόμου. Το αποτέλεσμα. Ουδέποτε χρησιμοποιήθηκε.

2) Πέρυσι έγινε μεγάλος ντόρος με την «ΚΑΡΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ - ΑΜΚΑ». Στη διαφήμιση για τα πολλά της πλεονεκτήματα έλεγαν:

• Ότι ο αριθμός της θα αποτελεί αριθ. «ταυτότητας» του πολίτη για Κοινων. Ασφάλιση.

• Ότι είναι μοναδικός για κάθε πολίτη και για όλη του τη ζωή.

• Ότι από τον Ιούνιο 2009 θα είναι απαραίτητος για τον καθένα μας προκειμένου: να εργασθεί, να ασφαλισθεί, να έχει ιατροφαρμακευτική και νοσοκομειακή περίθαλψη, να συνταξιοδοτηθεί, να λάβει κάθε είδους παροχή, επίδομα ή βοήθημα.

Πολύς κόσμος τότε θορυβήθηκε διότι έβλεπε τον καινούργιο αριθμό (ΑΜΚΑ) ως προπομπό του φακελώματος και του 666 και γι' αυτό έγιναν αγωνιστικές συγκεντρώσεις και διαφωτιστικές ομιλίες.

3) **Η κάρτα του πολίτη:** Πριν ολοκληρωθεί χρόνος από την κάρτα του ΑΜΚΑ, το Υπουργείο Εσωτερικών - παράλληλα με τις συγχωνεύ-

σεις Δήμων και Κοινοτήτων (σχέδιο «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ») - προωθεί **νέα ειδική κάρτα για τον πολίτη**, τα στοιχεία της οποίας θα φυλάσσονται στους Δήμους και τις Κοινότητες. Ουσιαστικά - όπως γράφανε και εφημερίδες των Αθηνών - η νέα κάρτα του πολίτη θα φέρει «μικροσίπ», στο οποίο θα είναι καταχωρημένα όλα τα στοιχεία των προηγούμενων καρτών και θα παρέχει τη δυνατότητα να γνωρίζουν όλα σου τα προσωπικά δεδομένα όλες οι χώρες - Ευρώπη, Αμερική ... - πατώντας ένα κουμπί. Πορευόμαστε, συνεπώς, προς την Ηλεκτρονική Ταυτότητα.

4) **Έξυπνη φορολογική κάρτα:** Σε πρωτοσέλιδο κύριο άρθρο, με δισέλιδο ρεπορτάζ της πολιτικής ημερήσιας εφημερίδας των Αθηνών (21-5-10) «ΝΙΚΗ» διαβάσαμε ότι: Το Υπουργείο Οικονομικών καθιερώνει από το 2011 την «**ΕΞΥΠΝΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΡΤΑ**» όπου με την ψηφοποίηση κάθε αγοράς θα πατάξει τη φοροδιαφυγή.

Το ρεπορτάζ που έκανε η κ. Μαριάνθη Βαβουλάκη αναφέρει: «Σύμφωνα με τον προγραμματισμό, από το 2011 κάθε φορολογούμενος θα καταγράψει τις αγορές του στην ατομική κάρτα με barcode, η οποία στη συνέχεια θα ... ενημερώνει την εφορία χωρίς να χρειάζεται να συλλεχθούν εκατοντάδες αποδείξεις».

Πώς θα γίνεται;

Όταν ο καταναλωτής αγοράζει ένα προϊόν και το «περνάει» στην κάρτα με τον ειδικό κωδικό - barcode - μέσω ηλεκτρονικού δικτύου θα ενημερώνονται τα αρχεία του γνωστού πλέον TAXIS τόσο για το ύψος της συναλλαγής όσο και για τα στοιχεία των συναλλασσόμενων. Έτσι οι φορολογούμενοι δε θα συνοδεύουν τη φορολογική τους δήλωση με πολυάριθμα χαρτάκια αποδείξεων ούτε καν θα αναγράφουν το ποσό που ξόδεψαν σε συναλλαγές στη διάρκεια όλου του χρόνου. Όλα θα είναι καταγεγραμμένα στο σύστημα TAXIS, που στο τέλος κάθε οικονομικού έτους θα «γνωρίζει» τόσο το ποσό όσο και το είδος των συναλλαγών από την πλευρά του αγοραστή αλλά και από την πλευρά του πωλητή.

Έχουμε φακέλωμα;

Η εφημερίδα συνεχίζοντας γράφει: «Η ... ψηφιακή μέγγενη σφίγγει όλο και περισσότερο γύρω από τους απλούς πολίτες, λένε πολλοί, κατηγορώντας την Κυβέρνηση ότι προωθεί ένα ακόμη μέτρο προκειμένου να καταγραφούν τα προσωπικά δεδομένα και να εξυπηρετηθούν άλλοι ... σκοποί και όχι αυτοί που εξαγγέλλονται ...».

Έρχεται ο ... 666;

Η εφημερίδα «ΝΙΚΗ» πρόκειται στο κυβερνών κόμμα και όλα τα ανωτέρω τα συνδέει με το 666. Με υπότιτλο «Έρχεται ο ... 666;» γράφει:

«Την «**ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ**» έχουν επιστρατεύσει όσοι αντιτίθενται στην νέα καρτοταυτοποίηση, επισημαίνοντας το σημείο που αναφέρει ότι: «Όποιος δεν έχει τον αριθμό του θηρίου στο δεξί χέρι ή στο μέτωπο της κεφαλής αυτού, ούτε να αγοράσει

θα μπορεί ούτε να πουλήσει και είναι αριθμός ανθρώπου και είναι το 666!! Οι ελάχιστοι ισχυροί της γης θέλουν να επιβάλουν το αντίχριστο

και φασιστικό ηλεκτρονικό φακέλωμα με το τσιπάκι - μικροεπεξεργαστή στην Ηλεκτρονική Ταυτότητα στην Ευρώπη, Αμερική και σε όλη τη γη και ... μετά ακολουθεί το Χάραγμα, η εμφύτευση του μικροεπεξεργαστή στο δεξί χέρι ή στο μέτωπο ... Εμείς οι ορθ. Χριστιανοί δεν θα αρνηθούμε να υπογράψουμε και να ταυτισθούμε με την ταυτότητά μας με τον Αντίχριστο; Μετά δε θα αρνηθούμε το αντίχριστο χάραγμα; Μια σελίδα στο διαδίκτυο, που προβάλλει το μικροσίπ το ονομάζει «ψηφιακό άγγελο», μέχρι τώρα ξέραμε τους αγγέλους του Θεού ... Τί άλλο θα δούμε», σημειώνει με αγανάκτηση και απορία ο κ. Αντώνιος στην τοποθέτησή του στην ιστοσελίδα της ηλεκτρονικής διακυβέρνησης».

Τα συμπεράσματα δικάσας.

Το τέλος εγγύς, αναγνώστη μας. Οι καιροί είναι πονηροί, και χωρίς τη βοήθεια του Θεού, είμαστε τελείως ανίσχυροι να αντιμετωπίσουμε το χαλασμό που καταφθάνει. «Στώμεν καλώς».

ΑΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 157,
ΚΩΔ. ΥΠ. 1603
ΜΑΪΟΣ 2010

Ιδιοκτήτης - Εκδότης - Διευθυντής
Τριαντάφυλλος Ι. Τσιολόπουλος
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών,
Τ.Κ. 41221 Λάρισσα

Τηλ. & Φαξ: 2410 55-11-13

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org
info@agonas.org

«ΚΡΑΤΕΙΤΩ Η ΤΩΝ ΠΛΕΙΟΝΩΝ ΨΗΦΟΣ»

Γράφει Ε. Χ. Οικονομάκος

Ο Αριστοτέλης στα «Πολιτικά» του λέει: «Ό,τι αν δόξη τω πλείονι μέρει των μετεχόντων (ό,τι αποφασίζει η πλειοψηφία) της πολιτείας, τούτο εστί κύριον (αυτό υπερισχύει)». Υπό την αίρεση ότι η καλλιέργεια των πολιτών βρίσκεται σε υψηλή στάθμη, η αρχή αυτή είναι, όντως, η πεμπουσία της δημοκρατίας. Έχει ισχύ, όμως, στην Εκκλησία; Πολλοί άνθρωποι της Εκκλησίας, δεμένοι στο άρμα του «πολιτικός ορθού», λένε ναι. Προβάλλουν δε τον στ' Κανόνα της Α' Οικουμενικής Συνόδου, που καταλήγει με τη φράση: «κρατείτω η των πλειόνων ψήφος», στην οποία βλέπουν το εκκλησιαστικό ανάλογο του αριστοτελικού ορισμού. Για άλλο πράγμα, όμως, μιλάει ο Αριστοτέλης και για άλλο η Αγία Σύνοδος. Την Εκκλησία δεν Την απασχολεί το τί θέλουν οι πολλοί, αλλά τί λέει ο Ένας, ο Θεός. Κάθε συνειδητός πιστός, άρχων ή αρχόμενος, ως άτομο ή εν συνόδω, έγνοια και πόνο του έχει να ανακαλύψει, να βιώσει και να διακηρύξει το θέλημα του Θεού.

Η αγωνία αυτή κωδικοποιείται στον εν λόγω κανόνα. Συγκεκριμένα: α) Ορίζεται ως ψήφος των πλειόνων η «κοινή πάντων ψήφος». Δηλαδή, σχεδόν ομοφωνία, και όχι το 51% των ψηφοφόρων, στην οποία αντιλέγουν, ενδεχομένως, «δύο ή τρεις». β) Η ομοφωνία αυτή πρέπει να είναι «εύλογος». Να μην προσκρούει στην κοινή λογική του ανθρώπου. γ) Να είναι «κατά Κανόνα εκκλησιαστικών», συμβατή προς τα θέσμιμα της Εκκλησίας. Όχι αυθαίρετη. Τέλος, δ) επειδή μπορεί οι «δύο ή τρεις», που διαφωνούν, να εκφράζουν το θείο θέλημα, πρέπει να ερευνάται η γνώμη τους επισταμένως, και μόνο τότε να απορρίπτεται, όταν αποδειχθεί ότι αντιλέγουν «δι' οικείαν φιλονεικίαν». Δηλαδή, όπως ερμηνεύει ο αγ. Νικόδημος ο Αγιορείτης, «όχι ευλόγως και δικαίως, αλλά φιλονεικώς και κατά πεισμονήν». Υπ' αυτές τις προϋποθέσεις υπερισχύει η ψήφος των φωτισμένων πλειόνων, και όχι δύο ή τριών κακοπίστων πεισμώνων.

Κατά τη διαχρονική πορεία των εκκλησιαστικών πραγμάτων, διαπιστώνει κανείς πολύ συχνά, ότι κατά τις διαδικασίες λήψης ακόμα και κρίσιμων αποφάσεων, καταστρατηγείται ασυστόλως ο πιο πάνω Κανόνας. Οι αποφάσεις επιβάλλονται άνωθεν, από πολιτικο-θρησκευτικούς κύκλους εξουσίας χωρίς ουσιαστική συζήτηση. Μέγα μέρος των συνέδρων δεν έχουν «ιδίαν» γνώμη. Στηρίζουν τις επιλογές των κρατούντων με ήσυχη, λένε, συνειδηση. Θεωρούν την πλήρη υποταγή στον προκαθήμενο, ιδίως αν τύχει να είναι αυτός, που τους έχει αναδείξει, ως ύψιστο χρέος τους! Παράλληλα, διαβλητοί πυρήνες εξουσίας, για να εμφανίζουν πλειοψηφίες άνω του 51%, και να «περνούν το δικό του», μετέρχονται απίθανες μεθοδεύσεις πολιτικής παρακμής. Όχι μόνο ο Κανόνας της αγίας Συνόδου παραχαράσσεται, αλλά και αυτή η αρχή της πλειοψηφίας στην αριστοτελική της μορφή. Διπλωματικοί ελιγμοί, πλαστογραφίες, εκβιασμοί, εκμαυλισμός συνειδήσεων, είναι σε ημερησία διάταξη. Καταπατείται κάθε έννοια άγιο-πνευματικής συνοδικότητας. Και προβάλλονται οι αποφάσεις αυτές, ως καρποί, τάχα, του Αγίου Πνεύματος! Αν είναι δυνατόν, το Άγιο Πνεύμα να συμμετέχει στα τερτίπια, ως πειθηγό όργανο των κρατούντων! Το πράγμα καταντά βλασφημία.

Καμιά Συνοδική απόφαση δεν μπορεί να έχει ισχύ, αν δεν πει έμπρακτα, στην πορεία του χρόνου, ο λαός το «αμήν». Αν δεν την αποδεχτεί. Προφανώς, λοιπόν, τέτοιου είδους αποφάσεις τελικά απορρίπτονται από το σώμα της Εκκλησίας. Δημιουργούν, όμως, τετελεσμένα, με οδυνηρές μακροχρόνιες συνέπειες. Κλασικό παράδειγμα νοθείας του Ιερού Κανόνα, που προαναφέραμε, και κατασκευής ψευδεπίγραφης πλειοψηφίας, είναι η διαβόητη Σύνοδος Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-1439), που «αποφάσισε» την ένωση των Εκκλησιών Ανατολής και Δύσεως. Εξιστόρηση των συνθηκών, κάτω από τις οποίες πραγματοποιήθηκε η Σύνοδος αυτή, παραθέτει ο αείμνηστος Π. Κανελλόπουλος στο βιβλίο του «Γεννήθηκα στο 1402».

Παραθέτουμε ένα ιστορικό περίγραμμα.

Οι Παλαιολόγοι αυτοκράτορες του Βυζαντίου, που έπνεε τα λοίσθια, για να έχουν τη βοήθεια της ισχυρής Δύσεως στην αντιμετώπιση του τουρκικού επεκτατισμού, επιζητούσαν την άμεση ένωση των Εκκλησιών Βυζαντίου και Ρώμης. Η Ανατολή τότε διχάστηκε σε «ενωτικούς» (ήθελαν άμεση, άνευ όρων ένωση) και «ανθενωτικούς» (έθεταν ως προϋπόθεση ενώσεως τη γεφύρωση πρώτα των δογματικών διαφορών). Μετά από συνεννοήσεις με τους Παπικούς, μεγάλη αντιπροσωπεία Βυζαντινών, υπό την ηγεσία του αυτοκράτορα Ιωάννη και του πατριάρχη Ιωσήφ πήγαν στην Ιταλία, για να συμμετάσχουν σε κοινή με αυτούς Σύνοδο. Οι ενωτικοί είχαν επικεφαλής στα θεολογικά τον Τραπεζούντος Βησσαρίωνα, (αργότερα Καρδινάλιο της Ρωμαϊκής Εκκλησίας). Υπερτερούσαν αριθμητικά των ανθενωτικών, που είχαν επικεφαλής τον αγ. Μάρκο Εφέσου. Ο Αυτοκράτορας και ο Πατριάρχης στήριζαν τους ενωτικούς. Η αντιπροσωπεία περιελάμβανε επίσης και το φιλόσοφο του Μυστρά (της τελευταίας αυτής αναλαμπής του Βυζαντίου), Γεώργιο Πλήθωνα-Γεμιστό, που ήταν εντόνως ανθενωτικός, όχι για θεολογικούς λόγους, (εθαύμαζε τα ιδεώδη του αρχαίου δωδεκαθέου), αλλά προασπιζόμενος την αυτονομία της αρχαιοελληνικής κληρονομιάς της Ανατολής.

Λέει, λοιπόν, ο Π. Κ. (υποτίθεται ότι ζούσε τα γεγονότα): «Οι ανθενωτικοί είχαν πεισθεί ότι, με τη χαρακτηριστική ή αχαρκτήριστη στάση των πιο πολλών μητροπολιτών που προτιμούσαν να μην έχουν δική τους γνώμη και νάναι ευχάριστοι στον αυτοκράτορα, η υπόθεση ήταν χαμένη. Έτσι, ο Πλήθων άρχισε συχνά, σε κύκλους ευρύτερους, να κατακρίνει τον αυτοκράτορα. Θυμάμαι τα λόγια... που μας είπε, όταν οι δυτικοί πρόβαλαν την αξίωση να ισχύσει στις συνεδριάσεις της συνόδου, προκειμένου να ληφθούν αποφάσεις, η αρχή της πλειοψηφίας. Ο Πλήθων σηκώθηκε οργισμένος και είπε (είναι τα λόγια αυτηκόου χρονογράφου): "Εγώ προ δύο και δέκα (12) χρόνων είπον περί τούτου τω βασιλεί. Όταν γαρ επιδεδήμηκε τη Πελοποννήσω (όταν ήλθε στην Π...) ο βασιλεύς, εν μιά των αυτού ομιλών προέτεινε (μας είπε) ότι ημείς δια το σχίσμα της εκκλησίας εστείλαμεν πρέσβεις εις τον πάπαν, και πρόκειται ίνα και ημείς απέλθωμεν εις την Ιταλίαν και ποιήσωμεν σύνοδον οικουμενικήν. Είπε ούν, και αυτός έφη προς εμέ, τι σοι δοκεί (με ρώτησε, τί νομίζεις) περί τούτου;... Ανέφερον ούν ότι το μεν απελθείν μμάς εις την Ιταλίαν ουδ' όλως ηγούμαι καλόν, ουδέ προβήσεται ως νομίζω επί το ημέτερον συμφέρον τι (δεν το νομίζω καλό, ούτε θα είναι προς το συμφέρον μας)... Ει απέλθετε εκείσε, απελεύσεσθε πάντως ολίγοι προς εκείνους πλείστους όντας (εσείς θα είστε λίγοι και εκείνοι πολλοί). Ει ούν απλώς και απερικέπτως απελθόντες ποιήσετε σύνοδον, ελκύσουσι πάντως εκείνοι το των πλειόνων την ψήφον ισχύειν (θα απαιτήσουν να υπερισχύσει η ψήφος των πολλών). Και λοιπόν ουκ απελεύσεσθε εις σύνοδον αλλ' εις κατά κρίσιν (δεν θα πάτε για σύνοδο, αλλά για καταδίκη). Δια τούτο χρητ πρότερον ζητηθήναι και στερηθήναι (πρέπει πρώτα να συμφωνηθεί) το μη των πλειόνων την ψήφον ισχύειν (να μη νικά η πλειοψηφία), αλλά το εν μέρος επίσης ισχύειν ως θάτερον, καν το μεν πλείστον το δ' ελάχιστόν εστι (η γνώμη του ενός μέρους να έχει ισχύ όση και του άλλου, έστω και αν οι μεν είναι πολλοί οι δε ελάχιστοι)... Ενόμιζον ούν... ότι επράχθη τούτο (ότι είχε συμφωνηθεί αυτό) προ του εξελθείν ημάς εκ της Κωνσταντινουπόλεως"» (τ. Β', σελ. 73-74).

Η Σύνοδος έγινε, η απόφαση της ενώσεως ελήφθη με συντριπτική πλειοψηφία. Παρά ταύτα, λέει ο Π. Κ., «Σ' όλους μας έγινε φανερό ότι, μολονότι η πλειοψηφία των ιεραρχών μας και ο ίδιος ο αυτοκράτορας είχαν ταχθεί με την ένωση, το παιχνίδι το είχε κερδίσει ο Μάρκος και όχι ο Βησσαρίων» (έ.α. σελ. 177). Όση και αν ήταν η πλειοψηφία, η γνώμη της τελικά δεν ισχύσε.

Η ΒΙΒΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ

Η Βίβλος είναι το βιβλίο των βιβλίων. Είναι η Αγία Γραφή και σημαίνει το σύνολο των θεοπνευστων βιβλίων της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης. Ο απόστολος Παύλος στον Τιμόθεο (Β' 3, 16-17) λέγει: «Όλη η Αγία Γραφή είναι θεόπνευστη, έχει γραφεί με την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος και επομένως είναι ωφέλιμη, για να αποκαλύπτει και διδάσκει την αλήθεια του Θεού, για να φανερώσει και ελέγχει την πλάνη και την κακία, για να διορθώσει και ανορθώσει τους παρεκτροπαιρέτους, για να μορφώσει τους καλοπροαίρετους σε κάθε αρετή, ώστε να είναι έτσι ο άνθρωπος του Θεού τέλειος και ακέραιος, συγκροτημένος και ικανός για κάθε καλό έργο. Ο Θεός στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, έγινε άνθρωπος. Μίλησε τη γλώσσα του, για να μάθουν οι άνθρωποι σιγά σιγά να μιλούν τη γλώσσα του Θεού. Στην Αγία Γραφή δίνεται μία ερμηνεία όλων των πραγμάτων, ορατών και αοράτων της ανθρωπίνης ζωής και ιστορίας από την άποψη του Θεού. Η Αγία Γραφή δεν μιλάει για πράγματα καθ' εαυτά αυτό είναι έργο της επιστήμης.

Η ανθρωπότητα μέσα στην ιστορική της πορεία, γνώρισε σε αρκετές περιπτώσεις τη συμπεριφορά ή τη θηριωδία ανθρώπων, οι οποίοι με λόγια και με έργα υπήρξαν αρνητές της Αγίας Γραφής. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Γουίλσον, μετά τη συμφορά του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, έστειλε στον άθεο πρόεδρο της Γαλλίας Κλεμανσώ δεκατρείς βασικούς όρους για τη διασφάλιση της ειρήνης στον κόσμο. Ως τελευταίο όρο, του υπέβαλε την Αγία Γραφή την οποία και του έστειλε. Ο Κλεμανσώ, τότε την πέταξε ειρωνικά στον κάλαθο των ακρήστων. Τελικά η «σοφία» των τότε ηγμένων της Ευρώπης ήταν αυτή που την οδήγησε σε λίγα χρόνια στη σχιζοφρένεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, και όχι η Βίβλος.

Η απόρριψη της Αγίας Γραφής εξέθρεψε και ανέδειξε τους κατά καιρούς άθεους και αδιότακτους φονείς των λαών. Ο Θεός της Βίβλου δεν ενέπνευσε στα φονικά τους σχέδια, τον Χίτλερ και τον Στάλιν, για να βάσουν τα χέρια τους στα αίματα εκατομμυρίων, κυρίως, αθώων ανθρώπων.

Ο Χίτλερ είχε στο προσκέφαλό του τον Υπεράνθρωπο του Νίτσε και όχι την Αγία Γραφή και ο άλλος είχε ως καθοδηγό του το Μανιφέστο του Μάρξ. Το Ευαγγέλιο δεν είναι ένοχο για το πλήθος των επωνύμων ή ανωνύμων ανθρωπομόρφων θηρών είτε της κοινωνικής είτε της οικογενειακής είτε της πολιτικής ζωής που γκρεμίζουν την ιστορία και τη χριστιανική ταυτότητα της Ελλάδας. Πότε και πού η Αγία Γραφή επιτρέπει στον υπάνθρωπο και απάνθρωπο, που κρύβει ο καθένας μέσα του, να φέρεται όπως του αρέσει και τον ικανοποιεί; Πού ο Χριστός διδάσκει το μίσος και την αντεκδίκηση; Δεν είναι αυτός που «λοιδορούμενος ουκ αντελοιδόρει, πάσχων ουκ ηπείλει;» (Α. Πέτρος Β' 23). Δεν είναι ο Απόστολός του που μας νουθετεί λέγοντας: «Εάν πεινά ο εχθρός σου δίδε του ψωμί, εάν διψά φέρε του νερό να πιεί... (και) να μη νικάσαι από το κακό, αλλά να νικάς το κακό με την καλωσύνη και τα αγαθά σου έργα;» (Ρωμ. ιβ' 20-21).

Πού βλέπουν οι πολέμιοι της Αγίας Γραφής ότι αδικούνται οι αλλοδαποί και αλλόδοξοι που φιλοξενούνται στη χώρα μας και για να μη αισθάνονται μειονεκτικά προτείνουν την αφαίρεση των ιερών συμβόλων; (των ιερών εικόνων, του Τιμίου Σταυρού και του Εσταυρωμένου από τα εκπαιδευτήρια και τα δημόσια καταστήματα και του ιερού Ευαγγελίου από τα δικαστήρια); Έτσι λύνουν αυτοί τα προβλήματα των αλλοδαπών, με το να ξηλώνουν την αλήθεια από την ιστορία και την ορθόδοξη παράδοσή μας;

Τότε αφού δεν ντρέπονται, εύκολο είναι, να ζητήσουν να κτίσουν και ένα τζαμί πάνω στην Ακρόπολη για να αισθάνονται άνετα οι φιλοξενούμενοι μουσουλμάνοι για τα τουρκικά αεροπλάνα να το έχουν για σηματοδότη στις παραβιάσεις στο Αιγαίο. Αίσχος ...

Ο στρατηγός Μακρυγιάννης δέχτηκε στο σπίτι του έναν ξένο διπλωμάτη και τον κράτησε στο λιτό του τραπέζι να τον φιλοξενήσει. Ο στρατηγός σπκώθηκε όρθιος, έκανε την προσευχή του, έκανε το σταυρό του, αλλά ο Ευρωπαίος διπλωμάτης ξεκαρδίστηκε στα γέλια. Τότε ο στρατηγός του δείχνει την πόρτα για την έξοδο και σε αυστηρό τόνο του λέγει: «Ανάγωγε, από αυτή την πόρτα μπήκες, από την άλλη θα εξέλξεις. Αν δεν έμαθες να σέβεσαι το Θεό, τουλάχιστον να σέβεσαι τον άνθρωπο. Έξω από το σπίτι μας». Όταν πρόκειται να βοηθήσουμε ανθρώπους στις βιοτικές τους ανάγκες, δεν λαμβάνουμε υπ' όψη τις φυλετικές ή θρησκευτικές τους διακρίσεις, είναι όλοι πλησίον μας (παραβολή καλού Σαμαρείτη). Όταν όμως ομιλούμε για τη σώζουσα αλήθεια, τότε πρέπει να διακρίνουμε ανάμεσα στο δικό μας και στον ξένο. Δεν είναι όλοι αδελφοί μας με βάση το κριτήριο της πίστης. Αυτό ανατρέπει τη Θεία Οικονομία, την εκκλησιολογία του σώματος του Χριστού, το μυστήριο της πνευματικής αναγέννησης και της καινής εν Χριστώ κτίσης. Ανατρέπει το Ευαγγέλιο.

Βλαχάκης Ευάγγελος
Συν/χος Εκπαιδευτικός

ΤΙ ΠΑΤΡΙΔΑ ΘΑ ΠΑΡΑΔΩΣΟΥΜΕ;

ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ή ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

συνέχεια από την 1η σελίδα

και η φτώχεια, η ευδαιμονία και η πείνα, οι εξοπλισμοί και οι συζητήσεις για ειρήνη, ο πανσεξουαλισμός, η πορνεία, η μοικεία, η ομοφυλοφιλία και η καταρράκωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, η ανισότητα και η αδιαφορία για τον συνάνθρωπο, η καταστροφή της φύσης και η εκδίκησή της με τους σεισμούς, τις πλημμύρες, τις φωτιές, τις εκρήξεις ηφαιστειών δραστηριότητες αυτοκαταστροφής και γενικά συμφορές «ων ουκ έστι αριθμός», αμέτρητες, ατέλειωτες, που αποτελούν χιονοστιβάδα συνεχώς διογκούμενη μέχρι να επέλθει η ανεπανόρθωτη συμφορά, το τέλος του κόσμου.

Τραγικές, πράγματι, αντιθέσεις... Αντιθέσεις που αναγκάζουν τον απαισιόδοξο, απευθυνόμενος προς το Θεό, να εκπέμψει αγωνιώδη αυτοκριτική: Πώς καταντήσαμε έτσι, Θεέ μου! Πώς, εγώ ο άνθρωπος, το υπέροχο, το κατ' εικόνα και κατ' ομοίωσιν δημιουργημά σου, να ξεπέσω τόσο και να αμαυρώσω την εικόνα σου να χάσω τον προσανατολισμό μου και το σκοπό της ζωής!

Πώς όμως βλέπει τα πράγματα ο αισιόδοξος;

Είναι όμορφος ο κόσμος τα πάντα γύρω μας υπέροχα και γλυκιά η ζωή, ακούς να λέγει και να λάμπει το πρόσωπό του από χαρά. Μακριά απ' αυτόν οι συννεφίες και οι αναστεναγμοί. Τα θεωρεί όλα δεδομένα: ότι θα ξυπνάει κάθε πρωινό, θα ανατέλλει και θα δύει καθημερινά ο ήλιος, θα αναπνέει το ζωογόνο αέρα, θα έχει άφθονα τα υλικά αγαθά, θα είναι υγιής και επιτυχημένος σε όλους τους τομείς. Δε μπορεί καν να φαντασθεί ότι θα μπορούσαν να έχουν διαφορετική εξέλιξη τα πράγματα. Μας θυμίζει τη στρουθοκάμηλο, που όταν δεν προλαβαίνει να αποφύγει τον κυνηγό, κρύβει το κεφάλι της πίσω από κάποιο αντικείμενο και επειδή δεν τον βλέπει, πιστεύει ότι έχει κλείσει ο κίνδυνος.

Ας δούμε τώρα και την ενδιάμεση κατάσταση.

Σ' αυτήν ανήκει ελάχιστο ποσοστό (η πλειονότητα στους απαισιόδοξους και ακολουθούν οι αισιόδοξοι) και τούτο διότι οι άνθρωποι της κατηγορίας αυτής είναι συνετοί, ώριμοι πνευματικά, προσγειωμένοι, ταπεινοί, άνθρωποι αυτογνωσίας και αυτοκριτικής, γι' αυτό δεν βιάζονται και δεν ενεργούν κάτω απ' την πίεση των ορμών, παθών και αδυναμιών. Σκέφτονται, φιλοσοφούν και ελέγχουν κάθε τι που πρόκειται να κάνουν. Γνωρίζουν ότι είναι ατελείς και ως εκ τούτου δεν υπηλοφρονούν. Νοιώθουν την ανάγκη της συμπάρστασης του Θεού, του μόνου που μπορεί και θέλει να σταθεί στο πλάι τους. Δεν απελπίζονται αλλά ούτε και πανηγυρίζουν. Στη λύπη και στη χαρά είναι συγκρατημένοι. Χαίρονται με τη χαρά και λυπούνται με τη θλίψη του άλλου. Πιστεύουν πως η ζωή είναι μια χαρμολύπη πως τα δυσάρεστα και τα ευχάριστα δεν είναι μόνιμα το ένα διαδέχεται το άλλο και αποβλέπουν στην άσκηση και καλλιέργειά μας.

Δυστυχώς τα φαινόμενα αυτά της αποσύνθεσης δεν άφησαν ανεπηρέαστη και την πατρίδα μας, τόσο στον πολιτικό, όσο και στον εκκλησιαστικό χώρο. Εκεί που θα περιμέναμε ταγούς ακέραιους, αφιλοκερδείς, ειλικρινείς, ανδρείους, με διάθεση να διακονήσουν το λαό, για χάρη του οποίου εκλέγονται, μας προέκυψαν άλλα, θλιβερά και δυσάρεστα σε βαθμό να αναρωτιέμαστε: Ποιά Ελλάδα, τελικά, θα αφήσουμε στα παιδιά μας;

Β.Γ.

ΤΟΝ ΤΕ ΝΟΥΝ, ΤΑ Τ' ΟΜΜΑΤ' ΕΙ»

Την παραπάνω φράση «είσαι τυφλός στα αυτιά, στο νου και στα μάτια» (Σοφ. Οιδίπ. Τυρ. 371), που αποτελεί παρήχηση του γράμματος «ταυ», απευθύνει οργισμένος ο Οιδίποδας στο μάντη Τειρεσία, γιατί εκείνος αδυνατεί να του εξηγήσει το χρησμό, αν και όφειλε να τον γνωρίζει λόγω της μαντικής του ικανότητας.

Είναι φυσικό να ζητούμε (απαιτούμε) από τους ανθρώπους, ανάλογα με τη μόρφωση, την κατάρτιση και την ειδίκευσή τους, συμβουλές και κατευθύνσεις υπεύθυνες, που θα καθορίσουν και τη πορεία της ζωής μας.

Αυτό κάνει και ο αξιωματούχος της βασίλισσας Κανδάκης. Επιστρέφοντας στην πατρίδα του με την άμαξα, διαβάζει τις προφητείες του Ησαΐα, που αναφέρονται στη ζωή του Μεσοία, αλλά δεν τις κατανοεί, γιατί ήταν ειδωλωλάτρης. Πνεύμα όμως ερευνητικό και ανήσυχο, συμπαθούσε τον Ιουδαϊσμό, γιατί η αγαθή του προαίρεση τον πληροφορούσε πως σ' αυτόν θα εύρισκε την αλήθεια που η ψυχή του ζητούσε. Γι' αυτό ο Θεός στέλνει τον Φίλιππο και του απευθύνει την ερώτηση: «**Γινώσκεις ά αναγινώσκεις;**». Ασφαλώς δεν γνώριζε και ο Φίλιππος ανέλαβε να τον κατηχήσει και να τον βαπτίσει.

Ενώ η άγνοια του Αιθίοπα ήταν δικαιολογημένη, δεν συμβαίνει το ίδιο και με τους Νομοδιδασκάλους του Ισραήλ - Γραμματείς και Φαρισαίους -, οι οποίοι θεωρούσαν τον εαυτό τους μοναδικό στη γνώση του Νόμου και σε βαθμό, ώστε να περιφρονούν εκείνον που θα αμφισβητούσε αυτή τους την ικανότητα. Γίνεται αυτό αντιληπτό απ' το Ευαγγέλιο του Ιωάννη στο 9 κεφάλαιο που αναφέρεται στη θεραπεία του εκ γενετής τυφλού. Εκεί ομολογούν γεμάτοι έπαρση: «**ημείς οίδαμε** ότι ο άνθρωπος ούτος (ο Χριστός) αμαρτωλός εστίν» και παρακάτω «... εν αμαρτίαις συ εγεννήθης όλος, και συ διδάσκεις ημάς;».

Δικαιολογημένη η απαίτησή τους να τους αναγνωρίζεται η αποκλειστική ενασχόληση με τα του Νόμου, όπως αυτό πρέπει να γίνεται και για όλους τους τομείς, που αναγνωρισμένα αποτελούν αυθεντίες.

Είναι κατανοητό ότι υπάρχει διαφορά μεταξύ του «**αναγινώσκω**» και του «**γινώσκω**» μεταξύ του «**διαβάζω**» και του «**κατανόω**» μεταξύ της **θεωρίας** και της **πράξης**. Και τα δύο είναι χρήσιμα όταν βρίσκονται μαζί. Δεν πετάει ένα πουλί με μία φτερούγα.

Στην περίπτωση των Γραμματέων και Φαρισαίων υπήρχε μόνο η μία περίπτωση, η γνώση του Νόμου, κι αυτή ελλιπής, γιατί γνώριζαν το Νόμο αλλά δεν τον κατανοούσαν. Πολλές φορές ο Χριστός - και

δωδεκαετής ακόμη - «διερμήνευσε τις Γραφές» αφήνοντάς τους εμβρόντητους. Πόσες φορές δεν τους ήλεγξε ρωτώντας τους «**τί λέγει ο Νόμος;**» και αποκάλυψε την αμάθειά τους; Και ενώ στον τομέα της εφαρμογής του Νόμου πόρρω απείχαν, όπως το βεβαιώνει ο Κύριος, αυτοί, όχι μόνον απαιτούσαν τιμές, σεβασμό, υπακοή και αναγνώριση, αλλά και απειλούσαν να κάνουν αποσυναγώγους όσους τους αμφισβητούσαν (Ιωάν. 9, 22) - αγνοούσαν, φαίνεται τα προσωρινά μέτρα που μετέρχονται οι σημερινοί «άγιοι».

Μη νομισθεί, αναγνώστη μας, ότι όλα τα παραπάνω αφορούσαν τον Εβραϊκό λαό και μόνο. Έχουν διαχρονική σημασία και αφορούν και τον νέο Ισραήλ στον οποίο ανήκει και η ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία, με τους σημερινούς Γραμματείς και Φαρισαίους (πατριάρχες, αρχιεπισκόπους κ.α.) στους οποίους θα ταίριαζαν εκείνα τα φοβερά «**ουαί**». Αν όμως τους αποκαλούσε μωρούς, τυφλούς, υποκριτές, τάρφους, φείδια, γεννήματα εκιδνών (Ματθ. 23), όπως αποκάλεσε τους πατριώτες του, σίγουρα θα τον ξανασταύρωναν, αλλά πρώτα θα τον εξουθένωναν οικονομικά με αγωγές για «προσβολή προσωπικότητας». Τα λέμε αυτά, γιατί εμείς οι Λαρισαίοι έχουμε προσωπική πείρα της ... αγάπης του επικώριου δεσπότη Ιγνάτιου.

Πλήρης συνταύτιση του τότε με το τώρα. Για ποσοστή φορά κάναμε τη διαπίστωση αυτή την ημέρα της γιορτής του αγίου Αχιλλίου, όταν έκανε την εμφάνιση στην πόλη μας κλιμάκιο περιφερόμενων πανηγυριτζήδων επισκόπων μετά των συνοδείων αυτών, καλεσμένοι από τον τοπικό δεσπότη. Κι αυτοί πρόθυμοι, «αγαλομένω ποδί» πακετάριασαν τις χρυσοποικιλτες στολές, μίτρες και πατερίτσες, επιβιβάστηκαν στα ... φτωχά αυτοκίνητά τους (μερσεντές κ.α.) και κατέφθασαν στη Λάρισα **για να τιμηθούν** από τον άγιο Αχιλλείο που του κάταν την τιμή, κι αυτή τη χρονιά, να παραστούν στην ονομαστική του γιορτή, εγκαταλείποντας μάλιστα, με πολλή ... θλίψη, το ποίμνιό τους για χάρη του. Ήλπιζαν, οι δυστυχείς, ότι θα τους δίδονταν άλλη μια ευκαιρία επίδειξης του ... ασκητικού και λιπόσαρκου αλλά χρυσοστόλιστου όγκου τους, που θα σκόρπιζε ευλογίες στους λίγους και αθεράπευτα αφελείς και τυφλούς Λαρισαίους. Ελάτε όμως που «άλλαι αι βουλαί ανθρώπων κι άλλα ο Θεός κελεύει». Πράγματι, μη αντέχοντας άλλο ο άγιος τον εμπαιγμό αυτό, χάλασε τα σχέδιά τους, και εισακούγοντας τις προσευχές των έξω του ναού πιστών, άνοιξε τους ουρανούς και μέχρι το «**δι' ευχών ...**» έβρεχε καταρακτωδώς. Και όπως ήταν

φυσικό, δεν έγινε η περιφορά της εικόνας του αγίου στους δρόμους της Λάρισας, βυθίζοντας σε θλίψη τόσο τους «άγιους» όσο και τους ευκαιριακούς ή κατ' ανάγκην εκκλησιαζόμενους.

Το αξιολογότερο, αναγνώστη μας, ήταν ο ελιγμός και η δικαιολόγηση του οφθαλμοφανούς φαινομένου, που επιχειρήθηκε να παρουσιαστεί σαν ευλογία του αγίου και όχι σαν οργή για όσα γίνονταν και επαναλαμβάνονται. Τώρα, πώς συμβαίνει να στέλνει ο άγιος την ευλογία του με καταρακτώδη βροχή και πρόκληση ζημιών στις καλλιέργειες, - δεν έμεινε κεράσι για κεράσι καθώς και άλλες αγροτικές ζημιές που έδειξε η τηλεόραση -, αυτό είναι ακατανόητο. Δε θα μπορούσε ο άγιος να βρέξει άλλη ώρα, με ήρεμη και ευεργετική βροχή, ώστε να δοθεί και η δυνατότητα της περιφοράς της εικόνας του; Ασφαλώς ναι. Το συμπέρασμα δικό σου.

Τέλος, είναι σε όλους γνωστό, ότι η πατρίδα μας διέρχεται δύσκολες στιγμές, γι' αυτό απαιτείται περίσκεψη, αυτοσυγκέντρωση, λιτότητα και προπαντός θυσία και αποφυγή κάθε σκανδαλισμού, κυρίως από τους έχοντες και κατέχοντας πλούτο και εξουσία.

Δεν δικαιολογείσθε «άγιοι» πατέρες, ιδιαίτερα τώρα, «των οικιών υμών εμπιπραμένων υμείς να άδετε», να ζείτε μέσα στην τρελή χαρά, αδιαφορώντας αν το ποίμνιό σας, που ... τόσο αγαπάτε θα μπορέσει ποτέ να ορθοποδήσει και να δει το μέλλον με αισιοδοξία.

Αλλάξτε τρόπο ζωής και γίνετε παράδειγμα προς μίμηση. Πάψετε να συμπεριφέρεσθε σαν να είσθε «**τυφλοί στ' αυτιά, στο νου και στα μάτια**». **Ζητείστε συγγνώμη**, έμπρακτα, από το ποίμνιο, που όχι μόνον δεν ποιμαίνετε θεοφιλώς αλλά αναγκαστώς (με δικαστικές διώξεις, φυλακίσεις, δημεύσεις περιουσιών και μάλιστα ευσεβών πολυτέκνων οικογενειών) μέχρι οικονομικής και ψυχολογικής εξαθλίωσης, αγνοώντας τις **προτροπές** του αποστόλου **Πέτρου** προς τους ποιμένες, που λέγει: «2. Ποιμάνετε το ποίμνιο του Θεού, που είναι υπό την ευθύνη σας και επιβλέπετε αυτό με προσοχή, όχι εξ ανάγκης και με δυσφορία, αλλά με όλη σας τη θέληση, χωρίς να αποβλέπετε σε παράνομα κέρδη, αλλά με αγνή προθυμία και ενδιαφέρον. 3. Χωρίς να καταπιέζετε τους πιστούς που σας έλαχαν, αλλά να γίνεσθε υποδείγματα αρετής στο ποίμνιό σας» (Α' Πέτρ. 5, 2-3).

Εάν, τέλος, και οι καλοπροαίρετες δικές μας παροτρύνσεις πέσουν σε «**ώτα μη ακουόντων**», να γνωρίζετε, ότι ο Θεός «**ού μκκτρηίζεται**», δεν εμπαίζεται, και θα **αποδώσει εκάστω κατά τα έργα αυτού**.

Β.Γ.

ΣΟΥ ΜΙΛΩ, ΜΕ ΑΚΟΥΣ!

Πολυτεκνωδία μας,

Έρριξα μια δεύτερη ματιά στην τελευταία αγωγή που έκανες την 25^η Μαρτίου εναντίον του υπερπολύτεχνου αγωνιστού και που ζητάς 20.000 ευρώ και έμεινα κατάπληκτος με το περιεχόμενό της, γεμάτο ψεύδη και περιγραφές εκτός πάσης πραγματικότητας, περί προσβολής της προσωπικότητάς σου κλπ. Παραθέτω ένα μικρό χαρακτηριστικό απόσπασμα: «**Το φιλανθρωπικό μου έργο είναι γνωστό και αναμφισβήτητο τοις πάσι, ο δε προσωπικός μου βίος διέπεται από τις χριστιανικές αρχές και την ηθική.**»

Σελίδες αμέτρητες μπορεί να γεμίσει κανείς, να γράψει ολόκληρο βιβλίο, αν αρχίσει να απαριθμεί τις μέχρι τώρα ενέργειές σου, από τότε που ήρθες στη Λάρισα, οι οποίες σε παρουσιάζουν εντελώς διαφορετικό απ' ότι το παραπάνω χαρακτηριστικό απόσπασμα.

Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς; Από πού ν' αρχίσει και πού να καταλήξει; Από κείνη την αναφορά σου στη Σύνοδο με αίτημα να τιμωρηθούν όσοι κληρικοί λάβανε μέρος στην κηδεία του άκακου αρνίου, του Θεολόγου; Ή την κλήση για απολογία που έστειλες στους ιερείς που κήδευσαν το τετράχρονο αγγελούδι του ως άνω εναγόμενου; Από την μαγνητοφωνημένη απειλή προς τον παπα-Λάμπρο ότι θα τον «θάψεις» στα 300 μέτρα ή για το περίφημο σκάνδαλο των Τεμπών που συντάραξε το Πανελλήνιο; Τον ανώμαλο υποτακτικό σου (τόχουμε γράψει τόσες φορές) που συνελήφθη από τον τηλεοπτικό σταθμό ALTER να κάνει πιάτσα σε κακόφημο δρόμο των Αθηνών ή για την ψήφο σου υπέρ του Μπεζενίτη; Την άδικη καταδίκη του π. Ευθυμίου Τρικαμινά, που δεν ήταν καν γραμμένος στη Μητρόπολη Λάρισας και δεν είχες δικαίωμα ή τις, άδικες αγωγές σου εναντίον 33 πτωχών οικογενειάρχων της Λάρισας, κατά πλειοψηφία πολύτεχνων, που ζητάς 20.000 ευρώ από τον καθένα και δήμευση των περιουσιών τους;

Μήπως στο «φιλανθρωπικό» σου έργο μετράς και τις 130 πολυτελέστατες στολές σου, μαζί με τις δεκάδες ράβδους, μίτρες και σταυρούς ή μήπως στις αρχές σου είναι και τα χονδροειδαίστατα ψεύδη για την περιγραφή των γεγονότων κατά την 25^η Μαρτίου λέγοντας «**μετέβαινα πεζή με τους επισήμους**» και όλα συνέβησαν «**ενώπιον όλων των διερχομένων και των επισήμων**», τη στιγμή (κι αυτό τόχουμε γράψει πολλές φορές), τη στιγμή που τόσο οι επίσημοι όσο κι ο κόσμος που ακολουθούσε, είχαν φτάσει στο πρώτο, όταν εσύ με τη συνοδεία σου έβγαινες απ' το παραπόρτι του Ναού και έτρεχες στην ουρά για να προλάβεις τη δοξολογία; Εκτός του ψέμματος, θα ήθελα να ρωτήσω αυτή η περιφρόνηση των επισήμων και του κόσμου, κάθε φορά στις γιορτές, δεν σε προβληματίζει για την έλλειψη σεβασμού προς το πρόσωπό σου; Γιατί τότε γράφεις ψέμματα για να στηρίξεις τις κατη-

γορίες σου; Αλλά τί λέω, το ίδιο δεν έκανες και στις άλλες αγωγές σου, χρησιμοποιώντας ψευδομάρτυρες και μάλιστα κληρικούς;

Κλείνοντας το θέμα της τελευταίας, πιο πάνω, αγωγής ήθελα να πληροφορήσω τους αναγνώστες ότι αυτή συντάχθηκε Μ. Πέμπτη (!) 1^η Απριλίου και επιδόθηκε την Τετάρτη της Διακαινησίς μου.

Αν η Ιεραρχία είχε την παραμικρή ευαισθησία, έπρεπε γι' αυτή και μόνο την αγωγή, να είχε κινήσει τη διαδικασία καθαίρεσης.

Στη γιορτή του πολιούχου μας Αγ. Αχιλίου, να σου θυμίσω, δώκτη μας, ότι ο Εμπορικός Σύλλογος παρέθεσε για τις αρχές δεξίωση, αμέσως μετά τη Θ. Λειτουργία, στο Επιμελητήριο. Δεν σας προσκάλεσαν; Γιατί πήρατε το πρωινό σας με τους δεσποτάδες στο υπόγειο του μπτροπ. Ναού και καθυστέρησατε επί 45 λεπτά της ώρας να αποχωρήσετε; Υπολόγιζες ότι θα βαρεθούμε και θα αποχωρούσαμε κι εμείς; Σκέφθηκες μη τυχόν μας δουν συγκεντρωμένους απ' έξω οι φίλοι σου;

Για τη γιορτή έγραψαν ότι ήταν πρωτόγνωρο να μη γίνει λιτάνευση στην πλατεία, ενώ η βροχή, με το «δι ευχών», είχε σταματήσει και βγήκε ήλιος. Σε ακούσαμε από τα μεγάφωνα να λες από μέσα, όταν έβρεχε καταρακτωδώς, ότι αυτή η βροχή είναι ευλογία για το θεοσαλικό κάμπο ... Θυμηθήκαμε τη δέηση που έκανες προ ετών για την ανομβρία και όταν έβρεξε έτρεχαν οι αγρότες στον ΕΛΓΑ για αποζημιώσεις!! Δεν έχεις ακούσει αυτό που λέει ο λαός: «**στων αμαρτωλών τη χώρα Μάν μήνα βρέχει.**»

Διάβασα, δώκτη μας, πως θα ελέγχεται το πόθεν έσοχος των Δημ. Υπαλλήλων και κατά συνέπεια και των μητροπολιτών (Α.Π. 729/88) θα υποχρεωθείτε να δικαιολογήσετε την περιουσία σας. Όπως δήλωσες στο παρελθόν, όταν έγινες δεσπότης, δεν είχες τίποτε, σε συντηρούσαν με δανεικά και από το προϊόν εράνου του Παναγίου Τάφου. Πώς θα δικαιολογήσεις την περιουσία σου, όπως προβάλλεται από το διαφημιστικό σου περιοδικό, το «Τάλαντο»;

Μόνο οι στολές, οι μίτρες, οι σταυροί, τα εγκόλπια και οι πατερίτσες αξίζουν εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ. Χωριστά τα συχνά ταξίδια ανά την Ελλάδα και το εξωτερικό, την ώρα που ο τόπος περνάει κρίση.

Άραγε για κείνες τις διαφημίσεις απ' το ραδιόφωνό σου κόβεις αποδείξεις ή τα έσοδα τα παρουσιάζεις ως δωρεές για να ν' αποφεύγεις το ΦΠΑ και τον φόρο; Γράψαμε κι άλλες φορές υποδείξεις για έλεγχο πιθανών παρανομιών.

Τι να θυμηθεί κανείς πρώτον και τι δεύτερον; Ας σταματήσω εδώ κι ο κόσμος βγάζει τα συμπεράσματά του.

(Υπογράφει την ανωτέρω ανοικτή επιστολή ο ίδιος «επιφανής» αγωνιζόμενος χριστιανός που κρατάει ψηλά το λάβαρο του αγώνα για μια Εκκλησία με καλούς ποιμένες)

Ο ΗΡΩΑΣ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΝΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

Ο στρατηγός, του 1821, Ιωάννης Μακρυγιάννης, βλέποντας να διαψεύδονται οι ελπίδες του για μια χρηστή διοίκηση εκ μέρους των Βαυαρών του Όθωνα, αγανακτεί και τούτο, γιατί παρατηρεί ότι παραμερίζονται οι 10.000 Έλληνες στρατιώτες, που πέτυχαν τους γνωστούς θριάμβους κατά των Τούρκων και των Αιγυπτίων, και οι οποίοι μη έχοντας την δυνατότητα απόκτησης των προς το ζην κατανατών ζητιάνοι και ληστές.

Και από τη θέση του εκλεγμένου δημοτικού συμβούλου του Δήμου Αθηναίων απευθύνει στο βασιλιά επιστολή που φανερώνει την ανιδιοτέλεια και τον ψυχικό του πλούτο. Ασκώντας αυστηρή κριτική παρακαλεί συγχρόνως να του κοπεί όλος ο μισθός του προκειμένου να δοθεί στους δυστυχείς συναγωνιστές του.

Ας θαυμάσουμε όμως τη μνημειώδη αυτή επιστολή.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ Ι. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ Επιστολή προς Βασιλέα (1834) (Εφημ. «Εθνική») Βασιλεύ!

Ως ένας και εγώ αγωνιστής εις τα περασμένα να δεινά της πατρίδος μου, εγνώρισα εις πολλά μέρη ανδρείους στρατιωτικούς και τίμιους πολίτας, οπου εθυσίαζον και την κατάστασίν τους και την ιδίαν ζωήν τους με μεγάλην ευχαρίστησιν δια να ιδούν μιαν ημέραν την πατρίδα τους ελευθέραν. Πολλοί από αυτούς σκοτώθηκαν εις τον πόλεμον· άλλοι έμειναν αιχμάλωτοι και άλλοι επιηγήθηκαν, και τώρα μετά την ελευθέρωσιν της πατρίδος τους βλέπω να περιπατούν εις τους δρόμους γυμνοί και ξυπόλυτοι· βλέπω χήρας και ορφανά να ζητούν έλεος διά να παρηγορήσουν την πείναν τους, και με τα δάκρυα εις τα μάτια να περιφέρονται και να προξενούν εντροπήν εις την **αχάριστον πατρίδα**, διά την οποίαν έχασαν τους άνδρας των, έχασαν τους γονείς των. Εκείνοι, οπου τους γνωρίζουν και ημπορούν να πληροφορήσουν την Κυβέρνησιν, **κρύπτουν την αλήθειαν και φροντίζουν** μόνον να δώσουν **τας ανταμοιβάς εις τους δούλους και κόλακας των, εις ανθρώπους αναξίους, εις τους οποίους η πατρίς δεν γνωρίζει κανένα χρέος.** Εις μεν τους καλούς και δυστυχείς αγωνιστάς λέγουν ότι η πατρίς είναι πτωχή, εις **δε τους κόλακας των** την αποδεικνύουν πλούσιαν. Εάν είναι πτωχή, καθώς και είναι βέβαια, **έπρεπε να είναι πτωχή εις όλους, και όχι μόνον διά εκείνους**, οπου έδοκίμασαν τόσους αγώνας, και ήλθαν εις ελεεινήν κατάστασιν διά την ελευθερίαν της. **Η τοιαύτη αδικία κάμνει σήμερον πολλούς Έλληνας** να αγανακτούν εναντίον της πατρίδος, και να βλέπουν ο ένας

τον άλλον ως **εχθρόν χειρότερον από τον Τούρκον.** Εγώ όμως, Υψηλή Αντιβασιλεία, δεν είμαι άδικος, αλλά ως ευαίσθητος εις την δυστυχίαν τόσων αγωνιστών, παρακινούμαι να φανερώσω την αδικίαν προς την κυβερνήσιν μου, την οποίαν μετά Θεόν σέβομαι και τιμώ και αγαπώ, καθώς χρεωστεί να κάμνη κάθε άνθρωπος αφωσιωμένος εις την πατρίδα του. Αν η πατρίς μας είναι πτωχή, διατί ημείς μερικοί Έλληνες να παίρνωμεν από χίλιες δραχμές και κάτω τον μήνα, οι δε συνάδελφοί μας να **ψωμοζητούν και να περιπατούν γυμνοί και ξυπόλυτοι;** Διά την τιμήν και υπόληψιν και της πατρίδος και του Βασιλέως μου κρίνω δίκαιον να κόψωμεν ένα μέρος από τον

μισθόν μας, διά να δοθῆ και εις αυτούς τους δυστυχείς. Εγώ, όταν επιηγήθην εις τους Μύλους του Ναυπλίου, έλαβα δώρον από την πατρίδα μου, το οποίον είναι περίπου εκατόν πενήντα δραχμάς τον μήνα· τώρα λαμβάνω πολύ περισσότερον μηνιαίον μισθόν, δηλαδή σχεδόν τριακόσιας εβδομήκοντα δραχμάς. Όθεν εγώ πρώτος παρακαλώ την Αντιβασιλείαν να διατάξη **να κοπή αυτός ο μισθός μου όλος**, έως ότου η Κυβέρνησις να λάβη καιρόν να ευθετήση τα πράγματα και να θεραπεύση κατά το καλύτερον, και να με δοθούν πάλιν κατά μήνα αι εκατόν πενήντα δραχμαί εκείναι, καθώς εξ αρχής μ' έκρινεν άξιον η πατρίς μου· ο δε μισθός μου ας δοθῆ εις άλλους δυστυχείς συναγωνιστάς μου, των οποίων η γύμνωσις και απελπισία, μα την πατρίδα μου και μα τον Βασιλέα μου, **δεν μ' αφήνει να κοιμηθώ ησύχως όλην την νύχτα.** Αν δεν είχα τόσην φαμίλιαν, αν δεν ήμουν ασθενής τον περισσότερον καιρόν, και αν δεν είχα ικανά χρέη, δεν ήθελα να δώσω και αυτό το ολίγον βάρος εις την πατρίδα μου. Δεν είναι αμφιβολία, ότι όλοι οι Έλληνες έχουν καλά αισθήματα και μεγάλην αγάπην εις τον Βασιλέα μας· επιθυμώ όμως να μη υπάρχη κανένας, οπου να νομίζη, ότι έχει δίκαια παράπονα εις την αθωότητά του και εις την καλωσύνην του· επιθυμώ να είναι **όλοι ευχαριστημένοι από την πατρίδα, και να μη είναι εις άλλους πτωχή η πατρίς και εις άλλους πλούσια**· αλλά να ανταμείψη όλους εκείνους, οπου έπαθαν διά την ελευθερίαν της. Παρακαλώ με το ανήκον σεβας την Αντιβασιλείαν, αφού διάταξη από το παρόν την παύσιν του μισθού μου, να διατάξη να με δίδεται το παλαιόν της πατρίδος σιτηρέσιον.

Εν Αθήναις τη 15 Δεκεμβρίου 1834
Ιωάννης Μακρυγιάννης

ΡΩΤΑΜΕ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

συνεχεια από την 1η σελίδα

Δημοσίευμα της εφημερίδας FREE SUNDAY της 7-3-10 αναφέρει, ότι ο Μητροπολίτης Μεσογαίας Νικόλαος, ασκών καθήκοντα τοποτηρητή στη Μητρόπολη Αττικής – μετά από την καθαίρεση και απομάκρυνση του άλλοτε ισχυρού άνδρα της ιεραρχίας Μπεζενίτη Παντελεήμονα –, πραγματοποίησε αφηνδιαστικό έλεγχο και ανακάλυψε σημεία και τέρατα.

Συγκεκριμένα ο αξιολογος δημοσιογράφος Ν. Παπαδημητρίου γράφει: «Ο Μητροπολίτης κ. Νικόλαος, που προφανώς είχε από την πληροφορίες ότι κάτι σάπιο υπάρχει στο βασίλειο της Κηφισιάς, έψαξε σε συγκεκριμένα σημεία και φαίνεται πως εντόπισε ένα μικρό θησαυρό από αποδείξεις... Συγκεκριμένα αυτό που εντόπισε ο τοποτηρητής, σύμφωνα με πληροφορίες, είναι αποδείξεις εισπράξεων κάποιες από τις οποίες δεν ήταν καν θεωρημένες από την εφορία. Αποδείξεις που αντιστοιχούσαν σε ποσά τα οποία είχαν καταβάλει πιστοί για παροχή διαφόρων υπηρεσιών (π.χ. για γάμους), ποσά όμως που ποτέ δεν μπήκαν στα ταμεία της Μητρόπολης. Τα ποσά αυτά λέγεται πως αθροιστικά είναι πάνω από 300.000 ευρώ, αν και άλλες πηγές προσδιορίζουν το έλλειμμα στο 1 εκατ. ευρώ...».

Όλα αυτά συνέβησαν στη Μητρόπολη Αττικής τα τελευταία 5 χρόνια που τοποτηρητής είναι ο Μεσογαίας Νικόλαος και σε μερικές μόνον αθεώρητες αποδείξεις (έλλειμμα 300.000 – 1 εκατ. Ευρώ). Καταλαβαίνει κανείς τι μπορεί να συμβαίνει σε άλλες Μητροπόλεις οι οποίες συστηματικά αποφεύγουν να δημοσιοποιήσουν στοιχεία απολογισμών σε αντίθεση με μερικές

άλλες, αξιέπαινες, που ενημερώνουν τους πιστούς με σχολαστική ακρίβεια.

Σε δημοσίευμα της εφημερίδας μας «ΑΓΩΝΑΣ», το Νοέμβριο του 2009 και με τίτλο «είναι αλήθεια»; αναφέραμε την οικονομική διαχείριση της Αρχιεπισκοπής Αθηνών, που δημοσίευσε η εφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» λεπτομερώς, καθώς και τη δήλωση του Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου («... επιδιώκω τη διαφάνεια και την ορθή διαχείριση του εκκλησιαστικού χρήματος... Παρακαλώ κι εσείς να τις τηρείτε απαρεγκλίτως, ώστε να μην υφίσταται αφορμή υπονοιών ή σκανδαλισμού...»). Επίσης ερωτούσαμε: «Εδώ, στη Μητρόπολη Λάρισας, τι γίνεται; Δεκατρία (13) χρόνια τώρα δεν είδαμε ποτέ τέτοιο απολογισμό».

Τελευταία μας κατήγγειλαν ότι οι αποδείξεις που δίδει η Μητρόπολη για το ανάλογο ποσό που καταθέτουν οι ναοί από έσοδα παγκαρτίων και άλλων περιπτώσεων (ενοικίων αγρών, καταστημάτων κ.α.) δεν είναι όλες διάτρητες. Θεωρημένες από την εφορία είναι μόνον αυτές που αφορούν το Μητροπολιτικό μέγαρο, το Μ/κό γραφείο, το Συνοδικό μέγαρο, το Τ.Π.Ο.Ε.Κ.Ε., την Αποστολική Διακονία και το ραδιοφωνικό σταθμό της Εκκλησίας. Τα υπόλοιπα έσοδα μπορούν να εκφεύγουν τον έλεγχο και συνεπώς να μην περνιούνται στα επίσημα βιβλία, όπως συνέβη και με τη Μητρόπολη Αττικής;

Τέλος ερωτούμε τον κ. Υπουργό: Μήπως πρέπει να προβεί στις δέουσες ενέργειες για τη διασφάλιση του κύρους των αντίστοιχων Μητροπολιτών;

ΠΕΘΑΜΕΝΗ Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ;

Του ΣΑΡΑΝΤΟΥ Γ. ΚΑΡΠΑΚΟΥ

Ναι, η Ελλάδα δεν είναι ποτέ πεθαμένη, είναι αιωνίως προδομένη. Το είχα συνειδητοποιήσει από τα χρόνια της Κατοχής, όταν άκουγα κι έλεγα (χωρίς να το εννοώ) το άκρως διδακτικό: «Βαριά θαμμένη, προδομένη από δειλούς προδότες γιους σου». Είναι ν' απορεί κανείς πώς ο τόπος αυτός κι ο κόσμος που τον κατοικεί κατορθώνουν να επιβιώνουν με τόση παραγωγή προδοτών.

Μπορεί κατά την αρχαιότητα να νικήσαμε κατ' επανάληψη τους Πέρσες στα πεδία των μαχών και διά του Αλεξάνδρου να διαλύσαμε την αυτοκρατορία τους, ωστόσο είναι χρέος τιμής να ομολογήσουμε ότι στη διάρκεια αυτών των πολέμων, που κράτησαν δύο αιώνες, ουδείς Πέρσης επρόδωσε την πατρίδα του για να προσχωρήσει και να πολεμήσει στο πλευρό των Ελλήνων. Αντίθετα, στο πλευρό των Περσών, είτε ως προδότες, είτε ως μισθοφόροι, επολέμησαν αναρίθμητοι Έλληνες.

Σήμερα αυτό που καταλογίζεται ως γενική - αλλά μη ομολογημένη - διαπίστωση είναι πως ο Έλληνας προδίδει την ιστορία του, που σημαίνει ότι προδίδει τον εαυτό του. Διότι η ιστορία δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ιστορία του εαυτού μας στο χτες, η ιστορία αυτών που μας γέννησαν. Σήμερα το ελληνόπουλο μέσα στον χώρο της Ιστορίας νιώθει σαν Έλληνας τουρίστας σε βουδιστικό ναό της Βιρμανίας. Γνωρίζει ο νέος βλαστός μας την Ιστορία του αμυδρά, «ρεπουσικά». Στο περίπου, στο «έτσι κι έτσι». Στο πνεύμα του έχει εμφυτευθεί επιτηδεώς μια σύγχυση, ένα είδος ζάλης. Και λέγω το «επιτηδεώς εμφυτευθεί» διότι η διδασκόμενη στο σχολείο Ιστορία έχει γραφτεί για να δημιουργήσει στο μυαλό του παιδιού ένα καλειδοσκόπιο, έτσι που το παιδί να μην μπορεί να ξεχωρίσει τίποτα: Ούτε το 1821 από το 1940. Οι Γάλλοι έχουν πολλούς όρους για να εκφράσουν την έννοια της προδοσίας. Προκειμένου για τον προδότη της πατρίδας χρησιμοποιούν την έκφραση *traître a sa patrie*. Είναι η κορυφαία στιγμή του ανθρώπινου ξεπεσμού.

Επανερχόμενος στους Γάλλους - και μη, παρακαλώ, μου επικοληθεί και η ταμπέλα του ξενομανούς - θα 'θελα να θυμίσω μια ωραία φράση που χρησιμοποιούν για να δηλώσουν τη λεηλασία, το διαγούμισμα οίκου περιφανούς: *tout y est au pillage* = όλα εκεί είναι προς διαρπαγή - όλοι εκεί είναι κλέβουν. Με αυτό δεν θέλω να υπαινιχθώ ότι το εν λόγω «pillage» αφορά στον δημόσιο κορβανά, στις λεγόμενες ΔΕΚΟ, επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, κοινοτικά προγράμματα. *Loin de nous*. Άπαγε! Εννώς το κλέψιμο που γίνεται εις βάρος της εθνικής ιστορίας μας. Δεν έχει μείνει λίθος επί λίθου. Εθνική Τράπεζα θέλουμε να έχουμε. Εθνική ποδοσφαιρού,

καλαθοσφαιρίσης, άρσεως βαρών έχουμε, **μόνον εθνική Ιστορία δεν θέλουμε να έχουμε**. Γιατί κάποιιοι αποφάσισαν ότι δεν πρέπει να είμαστε έθνος. Λες και το έθνος κάνει κακό στην υγεία, όπως τα τσιγάρα «Έθνος», που τον παλιό καιρό τα κάπνιζα μανιωδώς. Ίσως γι' αυτό μου κόλλησαν τη ρετσίνα του... εθνικιστή!

Σήμερα δυστυχώς στην πατρίδα μας, που λίγοι επιμένουν να τη λένε πατρίδα, για να ορθοτομείς τον λόγο πρέπει να λιβελογραφείς. Λυπάμαι που άνθρωπος ευαίσθητος, όπως εγώ, αναγκάζομαι συχνά πυκνά να χρησιμοποιώ λόγο σκληρό. Δεν μπορώ, όμως, να κάνω αλλιώς. Νιώθω δύσπνοια μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα της γενικής καταπτώσεως. Η λέξη *merde*, χάρη στον Καμπρόν, δοξάστηκε στο Βατερλώ και ταπεινώνεται σήμερα στην Ελλάδα, διότι ανεπιτρεπώς παρομοιάζεται η πολιτική και πνευματική μας ζωή με το *merde*, που είναι, ίσως, κάτι ανώτερο.

Λυπάμαι που χρησιμοποιώ το λεξιλόγιο αυτό. Αλλ' ομολογώ ότι η αισχρολογία είναι πλέον προϋπόθεση για την ακριβολογία. Δυστυχώς, για να ακριβολογεί κανείς σήμερα πρέπει να αισχρολογεί. Το αισχρό δεν περιγράφεται με κομψές αλλά με αισχρές εκφράσεις. Πώς αλλιώς να εκφραστεί κανείς όταν βλέπει παντού γύρω του, πάνω του, να κυριαρχούν η αισχρότητα, η αγριότητα και η αχρειότητα; Αν στρέψουμε το βλέμμα μας προς την πολιτική, αυτομάτως έρχεται στη γλώσσα μας η λέξη του Καμπρόν. Συνήθως ο κοσμάκης λέει πως οι πολιτικοί μας «τα έκαναν σκ...». Λάθος! Δεν τα έκαναν σκ... Ήσαν σκ...! Εμφανίζονται κάθε φορά σαν Ηρακλής, που θα καθαρίσουν την κόπρη του Αυγεία, αλλ' όταν εισέρχονται στον στάβλο δεν αφαιρούν προσθέτουν. Λυπάμαι, αλλ' η εικόνα την οποία προσφέρει η μεταπολιτευτική Ελλάδα είναι εικόνα ακάθαρτης Βεσπασιανής.

Όταν προ εικοσαετίας περίπου εμφανίστηκε για πρώτη φορά στην τηλεορία εν μέσω δύο πολιτικών ογκολίθων, εδίλωσα πως η λεγόμενη δημοκρατία μας κινδυνεύει να πτωχθεί σε θέματα ηθικής από τη δικτατορία. Όντως, πτωχθήκαμε. Ασχέτως αν οι ρωγμές στο πολιτικό σύστημα έγιναν πιο έντονες εξαιτίας της δικτατορίας, που με την απρόσμενη πτώση της μας έφερε απροσδοκίως στα... ίδια.

Είχα τότε δηλώσει (και αυτό δημοσιεύθηκε σε πολλές εφημερίδες) ότι οι πολιτικοί διατρέχουν τον κίνδυνο να μεταβληθούν σε έμψυχα πτυελοδοχεία. Σήμερα δυστυχώς αυτό επιβεβαιώνεται από ειδικές μετρήσεις. Σε λίγο η τάση αυτή θα εκδηλωθεί και προς τη λεγόμενη μεγαλοδημοσιογραφία.

Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

(29 Μαΐου 1453)

*«Να 'χεν αστράψει ο ουρανός, να 'χε καγή η ώρα,
Ήλιος, σελήνη μηδαμού να μ' είχαν ανατείλει,
Και τέτοια μέρα μελανή, να μ' είχε ξημερώσει.
Η φύσκωσις Ανατολής επήρασι την Πόλην,
Οι τούρκοι σκύλοι ασεβείς Ω συμφορά μεγάλη»
(Εμ. Γεωργιιάς)*

Η Βυζαντινή Αυτοκρατορία στέκεται για ένδεκα αιώνες κυματοθραύστης της βαρβαρότητας και προμαχώνας της ελευθερίας.

Ασπάζεται το Χριστιανισμό και υποβοηθεί τη διάδοσή του, με την ελληνική γλώσσα, όχι μόνο στην απέραντη επικράτεια της αλλά και σε γειτονικές χώρες. Στο Χριστιανισμό οφείλει τη μακράιωνα ύπαρξη και παραμονή της στο επίκεντρο των εξελίξεων, καθώς και την εξάλειψη των αντιθέσεων της πολυπερμίας των λαών της. Κατορθώνει τον άρρηκτο και θαυμαστό συγκερασμό της θείας χριστιανικής θρησκείας με το αρχαίο ελληνικό πνεύμα και δημιουργεί τον υπέροχο και ακατάλυτο ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Γίνεται παιδαγωγός, πνευματικός και κοινωνικός τροφοδότης όλου του κόσμου και όλων των εποχών.

Η πρωτεύουσά της, η Κωνσταντινούπολη χάρη στα ποικίλα πλεονεκτήματά της στρατηγικής της θέσης, τα έργα υποδομής και κοινής ωφέλειας, το πανδιδακτήριο, το Ναό της Αγίας Σοφίας του Θεού, τους λόγιους, τους πατέρες της Εκκλησίας, τους πιστούς και ικανούς αυτοκράτορες, τους λαμπρούς επιστήμονες και τους δημιουργικούς πολίτες, τη νομοθεσία, τα θέσμινα, τις νίκες και τις επιτυχείς εκστρατείες, ζει ημέρες άφταστης δόξας και μεγαλείου, αγωνίας για τις πολιορκίες της, λύπης για την κατάκτησή της από τους σταυροφόρους και χαράς από την ανάκτησή της.

Αποκτά μεγάλη φήμη. Βασιλίδα των πόλεων αποκαλείται. Πίννακας της άλωσης της Κων/πολεως το 1943

Ζηλεύεται από ξένους λαούς και γίνεται στόχος άλωσης. Οι λαοί όμως και τα έθνη δύσκολα αποφεύγουν το νομοτελειακό κύκλο της παρακμής. Και η αυτοκρατορία το 1451 δεν είναι παρά μία Πόλη, που περιβάλλεται με τα γερασμένα κάστρα της. Ο δικέφαλος αετός πετά ελεύθερος, μόνο σε μια γωνιά της Θράκης, στο Δεσποτάτο του Μιστρά και σε μερικά νησιά του Αιγαίου.

Τα αίτια πολλά. Τα σφάλματα σημαντικά. Η άλωσή της από τους Φράγκους σταυροφόρους το 1204. Οι μακροχρόνιες δυσάρεστες συνέπειες και επιπτώσεις. Η απώλεια των επαρχιών. Οι εσωτερικές αντιπαράθεσεις. Οι κοινωνικές και θρησκευτικές έριδες. Ο διχασμός ενωτικών και ανθενωτικών, με τους καθολικούς. Οι προσωπικές φιλοδοξίες. Ο οικονομικός και στρατιωτικός μαρσαμός. Οι αθέμιτοι ανταγωνισμοί. Και δεν πρέπει να λησμονούνται.

Το Ισλάμ πανίσχυρο σπα τις πόρτες της Ευρώπης και αγκαλιάζει την Αδριανούπολη και τη Θεσσαλονίκη. Αχόρταγα ρουφά τον άλικο χυμό τους. Τον αρχηγό τους Μουράτ διαδέχεται ο υιός του Μωάμεθ, ο Β. Μεθυσμένος από τη νεανική του δοξομανία σπίνει στις 6 Απριλίου 1453, τα αμέτρητα φουσάτα του απέναντι από τα τείχη της Πόλης, μπροστά στην ηθική πανοπλία του αυτοκράτορα Κ. Παλαιολόγου. Και προσπαθεί να την κάνει δική του με αποκλεισμό και επιθέσεις. Οι Φράγκοι παρά τις εκκλήσεις και τις συμφωνίες με τους Βυζαντινούς δεν έρχονται σε βοήθεια. Οι ίδιοι εξάλλου με τις σταυροφορίες τους την εξασθένησαν και προπαρασκεύασαν την καταστροφή της.

Η πολιορκία διαρκεί δύο μήνες περίπου και

οι Βυζαντινοί με τις πενιχρές δυνάμεις τους αντιμετωπίζουν με επιτυχία τις αλλεπάλληλες εφόδους του εχθρού και την αποκατάσταση των καταστροφών των τειχών από το πυροβολικό τους. Ο Μωάμεθ Β' προτείνει στον Κωνσταντίνο να παραδώσει την Πόλη και να αποχωρήσει με τα υπάρχοντά του στην Πελοπόννησο. Ο αυτοκράτορας απορρίπτει τις προτάσεις με την ελληνοπρεπή απάντηση: **«Το δε την πόλην σοι δούναι ουτ' εμόν εστί, ούτε άλλου των κατοικούντων εν αυτή. Κοινή γαρ γνώμη πάντες αυτοπροαιρέτως αποθανούμεν και ου φεισόμεθα της ζωής ημών»**, που παραμένει ιστορική, φρονηματίζει και εμπνέει τους επιγιγνόμενους της φυλής.

Στα χαράματα της αποφράδας Τρίτης, 29 Μαΐου 1453, ενεργείται η μεγάλη και άρτια προετοιμασμένη έφοδος. Η αποφασιστική σύγκρουση γίνεται στην πύλη του Ρωμανού. Παρά τον τραυματισμό και αποχώρηση του στρατηγού Ιουστινιάνη, την επελθούσα σύγχυση και την εμμονή του επίλεκτου επιτιθέμενου σώματος των γενιτσάρων το μέτωπο παραμένει αρραγές. Από ατυχή όμως σύμπτωση οι Τούρκοι ανακαλύπτουν μια μικρή πύλη, την Κερκόπορτα, ανοικτή. Εισέρχονται απ' αυτή αρχικά λίγοι και στη συνέχεια περισσότεροι και κτυπούν τους γενναίους υπερασπιστές και από τα νώτα. Η θέση τους καθίσταται δυσχερέστατη και υφίστανται τρομακτικές απώλειες. Από τους πρώτους πίπτει μαχόμενος ως απλός στρατιώτης και ο τελευταίος αυτοκράτορας της Πόλης Κων/νος Παλαιολόγος και γίνεται παράδειγμα υψηλόφρονα και τίμιου ηγέτη και ατρόμητου μαχητή.

Πίννακας της άλωσης της Κων/πολεως το 1943

Ανοίγονται οι πύλες της Πόλης και επέρχεται η άλωση και η συντέλειά της. Οι σφαγές, οι εξανδραποδισμοί, οι λεηλασίες και οι καταστροφές συνεχίζονται

αδιάκοπα για τρεις ολόκληρες ημέρες. Και ακολουθούν τα μαρτύρια της σκλαβιάς των τετρακοσίων χρόνων.

Η ηρωική εθελουσία του Κ. Παλαιολόγου και ο θρύλος του «μαρμαρωμένου βασιλιά», δημιουργούν μια φωτεινή και αιώνια εθνική παράδοση, η οποία στη θεοσκοπικότερη μακράιωνη σκλαβιά των Ελλήνων καλλιέργει την εθνική συνείδηση, εδραιώνει την πίστη στην εθνική αποκατάσταση και φέρνει την ανάσταση του γένους. Η θλιβερή ημέρα της συντέλειας του ξακουστού πολιτισμού δεν λησμονείται. Κάθε ψυχή που δονείται από τον πόνο, το βόγγο και τον αναστεναγμό της, έχει χρέος να προσπαθεί στο μέτρο του δυνατού να την αποθανάτιζει για τις γενιές του σήμερα και του αύριο. Η ζωή του έθνους πρέπει να αναπλάθεται στη μνήμη του λαού. Και ειδικότερα στη σημερινή εποχή, κατά την οποία, τα ύψιστα και αποκλειστικά ιδανικά στηρίγματα του έθνους μας, ο ελληνισμός και η ορθοδοξία, βάλλονται και εξοστρακίζονται από ψευτοπροοδευτικούς διεθνιστές και εξουσιαστές και κυρίως από τη νέα τάξη πραγμάτων, που αποσκοπεί στην ισοπέδωση, την καταδυνάστευση και εκμετάλλευση των αδύναμων λαών. «Ένα έθνος δεν μπορεί να θεωρηθεί μεγάλο και αντάξιο του ονόματός του, αν ο πολιτικός βίος του δεν καθοδηγείται και δεν ενδυναμώνεται από ανώτερα ιδανικά» γράφει ο πανεπιστημιακός Γερμανός ιστορικός Ράνκε.

Και σαν Έλληνες οφείλουμε να υπερασπιζόμαστε τα ιδανικά του έθνους μας με όποιο τίμημα και κάθε θυσία. Και να τιμούμε τη μνήμη των πεσόντων στη μακράιωνη ιστορία μας για τη διαφύλαξη τους.

(Α.Κ.)

ΜΗΠΩΣ ΕΧΟΥΜΕ ΤΡΕΛΑΘΕΙ;

Δραστηριότητες του υπουργείου Παιδείας, που πρόσφατα βγήκαν «στον αέρα», μας άφησαν εμβρόντητους. Αντιθέσεις (σκοπίμες;) μεταξύ υπουργού και ειδικής γραμματέα Θάλειας Δραγώνα, βραβεύσεις δημοσίων υπαλλήλων και συγχρόνως διωγμοί και απειλές στα ίδια πρόσωπα και για τους ίδιους λόγους (δασκάλα Νικοπούλου) μας βάζουν σε υποψίες ότι κάποιο, όχι καθαρό, παιχνίδι παίζεται σε βάρος όλων μας και ιδιαίτερα της ελληνικής Θράκης.

Έλληνες πομάκοι, μουσουλμάνοι στο θρήσκευμα, δέχονται επί δεκαετίες αφόρητη πίεση – από ελληνικής πλευράς – που εγγίζει τα όρια μιας μορφωτικής, γλωσσικής και πολιτισμικής γενοκτονίας. Επιχειρείται «τουρκοποίηση» του ελληνικού στοιχείου αφού το Υπουργείο την μεν ελληνική γλώσσα την υποβίβασε σε δευτερεύουσα, την δε τουρκική σε ... κύρια. **Υποχρεούνται** δηλαδή οι Έλληνες πομάκοι να μάθουν μια γλώσσα που **δεν μιλούν** και **δεν επιθυμούν** να χρησιμοποιούν.

Έχουν, συνεπώς, κάθε δικαίωμα, σαν Έλληνες πολίτες – με έντονη μάλιστα την ελληνική συνείδηση – να διαμαρτύρονται για τον κατάφορο εκβιασμό που τους γίνεται προκειμένου να επιτευχθούν σκοτεινά αντεθνικά προγράμματα άγνωστης (;) προέλευσης.

Δικαιούνται, όπως όλοι οι Έλληνες απανταχού της γης, «**να ποιώνται ελευθέρως εν αυτοίς χρήσιν της γλώσσας των**» (Συνθ. Λωζάνης).

Δικαιολογημένα, λοιπόν, εκπέμπεται εκ μέρους των Πομάκων της Θράκης προς τον κ. Γ. Παπανδρέου δραματική επιστολή – την οποία δημοσιεύουμε παρακάτω – και στην οποία αγωνιωδώς βροντοφωνάζουν: «**Θέλουμε τα παιδιά μας να μάθουν ελληνικά και όχι με το ζόρι τούρκικα**».

Ακολουθεί η σταλείσα επιστολή.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΗΣ ΤΩΝ ΠΟΜΑΚΩΝ ΣΤΟΝ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ:

Θέλουμε τα παιδιά μας να μάθουν ελληνικά και όχι με το ζόρι τούρκικα!

«Εδώ και πολλές δεκαετίες συντελείται εις βάρος μας μια μορφωτική, γλωσσική και πολιτισμική γενοκτονία. Μια γενοκτονία εις βάρος αυτών των ανθρώπων, μεταξύ των οποίων ανήκουν και τα μέλη του συλλόγου μας, που έχουμε το θάρρος να αυτοπροσδιοριζόμαστε ως Πομάκοι της Ελλάδας». Και συνεχίζουν: «Το ελληνικό κράτος, παραβιάζοντας θεμελιώδη δικαιώματα που παρέχει το Σύνταγμά του και οι ευρωπαϊκές συνθήκες, αλλά και τα άρθρα 40 και 45 της Συνθήκης της Λωζάνης, τα οποία παρέχουν στις μουσουλμανικές μειονότητες της Ελλάδος το δικαίωμα «να ποιώνται ελευθέρως εν αυτοίς χρήσιν της γλώσσας των», στερεί από μας και τα παιδιά μας όχι μόνο το δικαίωμα της εκπαίδευσης στη μητρική μας γλώσσα, αλλά ακόμη και το πλέον στοιχειώδες δικαίωμα της αποκλειστικής εκπαίδευσης στην επίσημη γλώσσα του, την ελληνική, και μας επιβάλλει την υποχρεωτική εκπαίδευση σε μια ξένη γλώσσα, την οποία δεν μιλούμε και δεν επιθυμούμε να χρησιμοποιούμε, δηλαδή την τουρκική».

Καταλήγοντας οι πομάκοι Έλληνες πολίτες, ζητούν το αυτόνοπτο, δηλαδή: «Το δικαίωμα ο γιος μας ο Μεχμέτ να μαθαίνει ό,τι μαθαίνει ο γιος σας ο Νίκος. Ζητάμε η κόρη μας η Φατμέ, όταν θα δώσει εξετάσεις για να περάσει στο ελληνικό πανεπιστήμιο, να έχει τις ίδιες γνώσεις, δεξιότητες και προοπτικές που θα έχει η κόρη σας η Άννα. Πώς είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό τώρα, όταν στα πιο ευαίσθητα και κρίσιμα μαθησιακά χρόνια τους τα παιδιά μας διδάσκονται μία γλώσσα που δεν μιλούν και δεν θα τη χρησιμοποιήσουν ποτέ στο σπίτι και στο πανεπιστήμιό τους;».

Συλλογος Πομάκων Θράκης

ΠΕΣΚΕΣΙ ΣΤΗΝ 'ΑΓΚΥΡΑ ΤΑ ΝΙΑΤΑ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

(Για μεθόδευση που οδηγεί στην «γκριζοποίηση και διχοτόμηση της Θράκης» καταγγέλλει το υπουργείο Παιδείας ο καθηγητής του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου, Γεώργιος Π. Παύλος, με αφορμή το δρομολογούμενο πρόγραμμα που αφορά την «εκπαίδευση των παιδιών της μουσουλμανικής μειονότητας στη Θράκη» και προβλέπει, μεταξύ άλλων, την εισαγωγή της τουρκικής γλώσσας στα σχολεία της Θράκης).

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Προς Την Υπουργό Παιδείας Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων κ. **Άννα Διαμαντοπούλου**

Θέμα: Τονέο Πρόγραμμα «Εκπαίδευση των παιδιών της μουσουλμανικής μειονότητας στη Θράκη» του Υπουργείου Παιδείας ανοίγει τους «αοκούς του Αιόλου» για την τουρκοποίηση της εκπαίδευσης στη Θράκη και τον υποβιβασμό της ελληνικής σε δεύτερη γλώσσα

Αξιότιμη κυρία Υπουργέ,

Προσωπικά, πάντοτε ήμουν υπέρμαχος της ελληνοτουρκικής φιλίας και της γόνιμης – σε κάθε επίπεδο – συνεργασίας Ελλάδας-Τουρκίας, αλλά όχι με όρους υποτέλειας.

Μελετώντας την νέα Πρόσκληση του Υπουργείου Παιδείας, της 23ης/3/2010 προς τα Α.Ε.Ι, της χώρας, για την υποβολή προτάσεων στο πλαίσιο της Πράξης: «Εκπαίδευση των παιδιών της μουσουλμανικής μειονότητας στη Θράκη» για τα έτη 2010-2013, αισθανόμαστε ότι, ή εμείς έχουμε χάσει τα λογικά μας και παραλογίζομεθα ή εδώ στη Θράκη συμβαίνουν παράλογα πράγματα. Διότι, εάν είχαμε αντίστοιχες ενέργειες από πλευράς Τουρκίας για την εισαγωγή, παραδείγματος χάριν, της ελληνικής γλώσσας σε όλα τα τουρκικά δημόσια σχολεία της Κωνσταντινούπολης, θα ήταν τότε κάπως κατανοητή η λογική του Υπουργείου Παιδείας. Τώρα όμως, η όλη μεθόδευση προκαλεί εύλογη έκπληξη και απορία, την στιγμή μάλιστα που ευρισκόμαστε ενώπιον μιας ενορχηστρωμένης προσπάθειας του τουρκικού επεκτατισμού να ποδηγητήσει τη Θράκη, αφού είναι γνωστό ότι το τουρκικό Προξενείο στην Κομοτηνή έχει υπερβεί τα όρια των διπλωματικών του ευθυνών και λειτουργεί ως άτυπο Υπουργείο Θράκης.

Πιο συγκεκριμένα, το ελληνικό Υπουργείο Παιδείας, αντί να προάγει – όπως οφείλει – την δημόσια ελληνική εκπαίδευση στη Θράκη δίνοντας τη δυνατότητα – πέραν των χριστιανών – και σε όλους τους μουσουλμάνους συμπολίτες μας να μορφώνονται ισότιμα όπως και οι υπόλοιποι Έλληνες πολίτες, μεθοδεύει βήμα προς βήμα την τουρκοποίηση της παρεχόμενης εκπαίδευσης στα σχολεία και τα νηπιαγωγεία της Θράκης.

Διερωτώμεθα, εάν τα χρήματα του ελληνικού λαού και της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορούν – εν μέσω της παρούσας οικονομικής κρίσης – να προορίζονται από το Υπουργείο Παιδείας για να προετοιμάζεται το έδαφος, προκειμένου να εισαχθεί η τουρκική γλώσσα σε ολόκληρη την δημόσια εκπαίδευση της Θράκης και συγχρόνως να υποβιβάζεται η ελληνική σε δεύτερη γλώσσα. Διότι αυτό ακριβώς είναι κατ' ουσίαν το περιεχόμενο και ο στόχος της ανωτέρω Πρόσκλησης.

Επιπλέον, αντί το ελληνικό Υπουργείο Παιδείας να εστιάσει στην αξιοποίηση των προς διάθεση κονδυλίων για τη διεύρυνση και τη δημιουργία νέων δημόσιων σχολείων στη Θράκη, ιδιαίτερα στην ορεινή περιοχή της, δαπανά από το 1997 μέχρι σήμερα μερικές δεκάδες εκατομμύρια ευρώ στην κατεύθυνση υλοποίησης Προγραμμάτων, τα οποία δυστυχώς δεν δημιουργούν ουδεμία μόνιμη και βιώσιμη

υποδομή στην εκπαίδευση. Ενώ, μόλις αυτού του είδους τα Προγράμματα περατωθούν και αφού έχουν δαπανηθεί μεγάλα ποσά, δεν απομένει καμία ουσιαστική υφιστάμενη δομή και επιστρέφουμε πάλι στην αρχή, όπως έχουμε δείξει και σε άλλες επιστολές μας.

Πιο συγκεκριμένα, στις Ενότητες της εν λόγω Πρόσκλησης, διαβάζουμε μεταξύ άλλων: «... Μελέτη με αντικείμενο την εισαγωγή της τουρκικής γλώσσας ... στα δημόσια σχολεία της Θράκης... υλοποίηση του μέτρου εισαγωγής της διδασκαλίας της τουρκικής στα δημόσια σχολεία πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας. Επεξεργασία αναλυτικού προγράμματος για την τουρκική γλώσσα... Διαμόρφωση Προτάσεων... για τα εκπαιδευτικά υλικά και βιβλία διδασκαλίας της τουρκικής στα δημόσια σχολεία...» (Σελίδες 6,7,8,9 της Πρόσκλησης). Όλα τα ανωτέρω αποτελούν νέες παραχωρήσεις προς τον τουρκικό επεκτατισμό που πριν από λίγα χρόνια κανείς δεν διανοείτο να πράξει. Η εν λόγω δε μεθόδευση του Υπουργείου Παιδείας θεωρούμε ότι υποκαθιστά και επί της ουσίας ακυρώνει όλη την ελληνική διπλωματία και την μέχρι σήμερα ισορροπημένη πολιτική στην Θράκη, στην οποία έχει συμβάλει τα μέγιστα και ο νυν Πρωθυπουργός της Ελλάδας.

Παράλληλα, το ίδιο πρόγραμμα προωθεί τα δίγλωσσα νηπιαγωγεία, έτσι ώστε η τουρκοποίηση όλων των Μουσουλμάνων της Θράκης, συμπεριλαμβανομένων των Πομάκων και των Τοιγγάνων (που αποτελούν περίπου τα 2/3 της μουσουλμανικής μειονότητας), να αρχίζει – με τα χρήματα των Ελλήνων φορολογουμένων – από τη νηπιακή ακόμη ηλικία. Τραγικότερο δε όλων είναι το ακόλουθο απόσπασμα από την ανωτέρω Πρόσκληση: «...Το περιεχόμενο της επιμορφώσεως θα είναι: νέες παιδαγωγικές μέθοδοι, διαφοροποιημένη παιδαγωγική, ... διδασκαλία της ελληνικής ως δεύτερης γλώσσας» (σελ. 8 της Πρόσκλησης).

Στην Θράκη επομένως, του 2010, το ελληνικό Υπουργείο Παιδείας, α) μελετά και σχεδιάζει επίσημα την εισαγωγή της τουρκικής σε όλα τα δημόσια σχολεία, β) δημιουργεί δίγλωσσα νηπιαγωγεία, για τα οποία δεν προνοεί κατά τον σχεδιασμό του την χρήση των άλλων μητρικών γλωσσών της μειονότητας (πομακική και τοιγγάνικη), γ) προάγει διαφοροποιημένη παιδαγωγική, δ) υποβιβάζει την ελληνική σε δεύτερη γλώσσα. Φοβούμαστε δε, ότι μετά από τη Θράκη σειρά έχει η υπόλοιπη Ελλάδα και τα υπόλοιπα δημόσια ελληνικά σχολεία να υποστούν τον διαπολιτισμό του Υπουργείου Παιδείας και τον υποβιβασμό της ελληνικής σε δεύτερη γλώσσα, αφού παντού πλέον υπάρχουν μουσουλμάνοι πολίτες. Για τα ανωτέρω το Υπουργείο Παιδείας διαθέτει για τους επόμενους 36 μήνες 10 εκατομμύρια ευρώ, εν μέσω περικοπών συντάξεων, μισθών και νέων φορολογικών αυξήσεων. Δεν μπορούμε παρά να καταγγείλουμε αυτήν την προοβλητική για τη Δημοκρατία και την επιστημονική δεοντολογία μεθόδευση.

Ζητούμε από εσάς, Κυρία Υπουργέ, αλλά και από τον Πρωθυπουργό, τους Βουλευτές της Θράκης και σύσσωμο το ελληνικό Κοινοβούλιο, να ανασταλούν άμεσα αυτές οι μεθοδεύσεις του Υπουργείου Παιδείας, οι οποίες οδηγούν απευθείας στη γκριζοποίηση και διχοτόμηση της Θράκης. Συγχρόνως, σε μια τόσο δύσκολη στιγμή εγκλωβίζουν τον Πρωθυπουργό της χώρας και την Κυβέρνησή του αλλά και την ελληνική πολιτική σε μια μη αντιστρεπτή κατάσταση πραγμάτων.

Για αναλυτικότερη ενημέρωσή σας, επισυνάπτουμε σχετική επιστολή μας.

Τέλος, επισημαίνοντας το προφανές, ότι τέτοιες μεθοδεύσεις όχι μόνο δεν προάγουν μια ισότιμη φιλία και συνεργασία Ελλάδας-Τουρκίας, αλλά αντίθετα, δυναμιτίζουν την φιλία των δύο λαών, αφού δημιουργούν όρους υποτέλειας του ενός στον άλλο, σας ζητούμε α) να ακυρώσετε άμεσα την εν λόγω Πρόσκληση, β) να την αναπροσαρμόσετε, αφού προηγηθεί διαβούλευση επιστημόνων από όλα τα ελληνικά Α.Ε.Ι., γ) να περιορίσετε την Πρόσκληση σε θέματα διδασκαλίας της ελληνικής γλώσσας και λοιπής εκπαιδευτικής στήριξης και, δ) ο σχεδιασμός της νέας Πρόσκλησης να προβλέπει ισότιμη μεταχείριση όλων των μητρικών γλωσσών της μουσουλμανικής κοινωνίας.

Με ιδιαίτερη τιμή,
Γεώργιος Π. Παύλος Αναπληρωτής Καθηγητής Πολυτεχνικής Σχολής Δ.Π.Θ.

ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ Η...

Την οργή και την αγανάκτηση της διατρανών με επιστολή – διαμαρτυρία η Παμποντιακή ομοσπονδία προς την υπουργό Παιδείας γιατί, την ημέρα – 19^η Μαΐου – που τιμάται η μνήμη των θυμάτων της γενοκτονίας των Ποντίων από τον Τούρκο, το θέμα που δόθηκε στις Πανελλαδικές εξετάσεις των Α.Ε.Ι. ήταν το «σπίτι του Κεμάλ».

«...η επιλογή και μόνο του τίτλου του θέματος μια τέτοια ημέρα, από ανθρώπους που εκ της θέσεως τους υποτίθεται ότι γνωρίζουν στοιχειώδως την ελληνική ιστορία... μπορεί να μας οδηγήσει ακόμη και στη σκέψη ότι η επιλογή ήταν εσκεμμένη, γεγονός που συνιστά υψίστη ύβρι προς όλους τους Έλληνες».

Ο δε κ. Μιχ. Χαραλαμπίδης, παλιός στέλεχος της κυβερνούσης παράταξης, επισημαίνει: «Η επιλογή του θέματος στη Νεοελληνική Λογοτεχνία κατά τις Πανελλαδικές εξετάσεις την ημέρα μνήμης της γενοκτονίας των Ποντίων είναι πολιτική επιλογή – Και συνεχίζει:

Ποιοι φιλόλογοι, ποιοι επιστήμονες, ποια υπουργός, ποιος πρωθυπουργός, ποιο υπουργείο, ποια Ένωση Φιλολόγων, ποια κυβέρνηση;

Μόνο πραιτωριανοί θα το έκαναν...»

(Σημ. Εφημ. Για την γενοκτονία των Ποντίων θα γρ άψουμε στο προσεχές φύλλο)

ΚΑΤΑΤΙΚΑ

Ο πιστός λαός, βρίσκεται έξω από το ναό, κάτω από καταρακτώδη βροχή διαμαρτυρούμενος

ΣΗΜΕΙΟ ΜΕΓΑ»

Ρωτώντας τους γέροντες αν θυμάται κανείς τους τέτοιο φαινόμενο βροχής την ημέρα του αγίου Αχιλλείου μας απάντησαν, ότι εδώ και 70 χρόνια δεν ματάγινε να πέσει τόσο βροχή. Το αξιοσημείωτο όμως ήταν ότι, άρχισε ο χαλασμός αυτός την ώρα του «κοινωνικού» όταν ο τωρινός δεσπότης Ζακύνθου και τέως Δωδώνης Χρυσόστομος μιλούσε για τη ζωή και τους αγώνες του αγίου Αχιλλείου (ιστορίες που ο ίδιος δεν πιστεύει), και παρότρυνε τους εντός του ναού ελάχιστους πιστούς – αν εξαιρεθούν οι επίσημοι οι εκ του Πρωτοκόλλου υποχρεωμένοι να παρίστανται – να μπηθούν τον άγιο. Τότε «άνοιξαν» οι ουρανοί και άρχισαν να ρίχνουν καταρακτώδη βροχή που κράτησε όσο διήρκεσε η ομιλία. Με το «δί' ευχών» η καταιγίδα σταμάτησε και ένας λαμπερός ήλιος βγήκε για να στεγνώσει τους βρεγμένους και έξω του ναού

Οι Δεσποτάδες ντυμένοι με χρυσοκέντητα άμφια με λαμπριζουσες μίτρες, με φανταχτερά εγκόλπια, πατερίτσες και άλλα στολίσια που θύμιζαν βυζαντινούς αυτοκράτορες, κατέλαβαν το ναό αφού δεν υπήρχε εκκλησίασμα

ιστάμενους αληθινά πιστούς διαμαρτυρούμενους (από 7 π.μ. έως 12.30 μ.μ.) για την υποκρισία και τον εμπαιγμό αυτών των ιερών στιγμών από τους κοσμικά φρονούντες αρχιερείς.

Εάν αυτό δεν είναι ..., τί είναι;

Όταν ο Αγώνας μας ενάντια στο σάπιο εκκλησιαστικό κατεστημένο βρίσκονταν στο «ζενίθ», τότε μερικοί, ευκαιριακά Αγωνιζόμενοι, – κυρίως των Οργανώσεων – διαισθανόμενοι ότι η ημέρα της γιορτής του αγίου Αχιλλείου «μύριζε μπαρούτι», απαιτούσε δηλαδή παλληκαριά, σθένος, θυσία, σταυρική έκφραση χριστιανικής ζωής, ομολογία πίστης και αποφασιστική αντίδραση στη σαπίλα – αρετές ανύπαρκτες στους ευσεβοφανείς γιατί κοστίζουν – το «οκάγανε» στο Άγιο Όρος για ανεφοδιασμό των ... πνευματικών τους μπαταριών!

Επειδή όμως κι εκεί υπάρχουν αρκετοί αληθινοί μοναχοί, τα ψεύτικα χαμόγελα και οι άνοστες διαχύσεις των φυγάδων Λαρισαίων ... προσκυνητών, διαδέχονταν ψυχρολουσία, όταν εμβρόνητοι άκουγαν τους μοναχούς να τους ρωτούν: «Καλά, δεν έχετε σήμερα στη Λάρισα «αγώνα ομολογίας»; Εγκατα-

λείψατε τους μαχόμενους αδελφούς σας; Γυρίστε πίσω ...».

Τα χρόνια πέρασαν και πληροφορούμαστε ότι οι παραπάνω... θερμοί χριστιανοί άλλαξαν τακτική από την ημέρα που «κοιμήθηκε» ο άγιος επίσκοπος μας Θεο-

λόγος και εγκατέστησαν παράνομα και αντικανονικά τον σημερινό δεσπότη Ιγνάτιο. Σταμάτησαν την προσφιλή τους συνήθεια να δραπετεύουν από τη Λάρισα την ημέρα της γιορτής του πολιούχου μας και μετέθεσαν το ... ψυχαγωγικό τους πρόγραμμα σε άλλη ημερομηνία.

Μην απορείτε γιατί. Απλούστατα, ο Ιγνάτιος – το άκακο αυτό αρνί! – τους «έτριξε τα δόντια» κι επειδή αυτοί πάνω απ' όλα έχουν την «οργάνωση» σκέφτηκαν να μην τα καλάσουν μαζί του, μια που αυτός «τραβάει και τα αυτιά» και κινδυνεύουν οι αίθουσες ομιλιών να μείνουν χωρίς ακροατές. Και υπάκουσαν.

Εάν αυτό δεν είναι ..., τί είναι;

Πάλι χαράτσι στους ναούς;

Στις 2 Μαΐου τ.ε. στο Ωδείο της Λάρισα πραγματοποιήθηκε το πρώτο εκκλησιαστικό περιφερειακό φεστιβάλ νέων υπό την αιγίδα της Ιεράς Συνόδου και τη συμμετοχή των θεσσαλικών Μητροπόλεων καθώς και της Ηπείρου, Πρέβεζα και Λευκάδα.

Η προσπάθεια όντως θεάρεστη και ψυχοφελής.

Επειδή όμως αγανακτισμένοι ιερείς της Μητρόπολής μας πληροφορήσαν ότι τους ζητιέται να καταβάλλουν τα έξοδα αυτής της διοργάνωσης, τη στιγμή μάλιστα που πολλοί από αυτούς αδυνατούν να αντιμε-

τωπίσουν τις λειτουργικές δαπάνες των ναών τους (χωρίων) ρωτάμε:

1. Αφού Η Ι.Σ. οργάνωσε την εκδήλωση αυτή γιατί να πληρώσουν «το μάρμαρο» οι φτωχοί ενοριακοί ναοί;
2. Έγινε «καταμερισμός» των εξόδων στις Μητροπόλεις που έλαβαν μέρος η επωμίσθηκε το οικονομικό βάρος η πόλη μας;
3. Στον προϋπολογισμό της Μητρόπολής μας δεν υπάρχει κωδικός υπέρ λειτουργίας του Γραφείου Νεότητας με σημαντικά έσοδα από ναούς και προσκυνήματα;

ΘΛΙΒΕΡΕΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Στις εορτές πολιούχων Μητροπολιτικών Ναών και ονομαστηρίων μητροπολιτών συνηθίζεται να παρίσταται πλειάδα ιεραρχών κατόπιν τιμητικής πρόσκλησης του επικώριου. Δεν αφήνονται ανεκμετάλλετες τέτοιες ευκαιρίες. Ανέξοδος τουρισμός και πρόσθετο κέρδος μάλιστα. Τα έξοδα κίνησης και φιλοξενίας καλύπτονται από τον εορτάζοντα Ναό. Και αξιόλογο φακελάκι προβλέπεται λόγω συμμετοχής σε χοροστασία εκτός έδρας. Και ο εκάστοτε επικώριος αδελφικά ενεργώντας δεν τσιγκουνεύεται στις προσκλήσεις και κυρίως όταν απευθύνονται σε «ομογάλακτους». Γνωστές είναι εξάλλου οι ομαδοποιήσεις τους στη βάση της αμοιβαίας αλληλοεκτίμησης, αλληλοϋποστήριξης και αλληλοκάλυψης.

Οι συμπαραβρισκόμενοι στις προαναφερόμενες εορτές ικανοποιούν και την ματαιοδοξία τους επιδεικνύοντας τα πολυτελέστατα αυτοκίνητα, τα χρυσοποίκια άμφια, το χρυσό σταυρό, τα ολόχρυσια εγκόλπια, τη χρυσή μίτρα με τα πολύτιμα διαμάντια, την ποιμαντορική ράβδο. Και εντός του Ναού καμαρώνουν σαν παγώνια αδιαφορώντας αν θα μείνει χρωμένος μετά την αποχώρησή τους. Και αν σκανδαλίζουν τους πιστούς τόσο με την βαρύτιμη φορεσιά τους όσο και με την ασυνέπιά τους προς την στερεότυπη ψαλλόμενη φήμη του καθενός: «Του σεβασμιωτάτου και θεοπροβλήτου μητροπολίτου... του ορθοτομούντος τον λόγον της Σης αληθείας, πολλά τα έτη». Και ο κηρύσσων, κατά πάγια τακτική, καλεί τους πιστούς να δείχνουν «υπακοή στην Εκκλησία».

Και εύλογα προβάλλουν για απάντηση τα ερωτήματα: Μήπως οι ιεράρχες θεωρούν ως Εκκλησία μόνο τον εαυτό τους; Ο λαός δεν είναι εκκλησία; Μήπως θέλουν ο ρόλος του να περιορίζεται μόνο στην προσφορά του οβολού του και να δείχνει ανοχή στην «καταλήστευση» των παγκαριών των Ναών, των ιερών προσκυνημάτων και στη διατήρηση της «σιμωνίας» για να ζουν οι ίδιοι πλουσιοπάροχα μέσα στη χλιδή, να αποκτούν βίλες για τα ανίψια, τις οικονομίες, τις συνεισάκτες και να αποταμιεύουν χρήματα για τα γεράματά τους; Η βιοτή τους αυτή έχει καμιά σχέση και ομοιότητα με τα παραδείγματα του ιδρυτή και Αρχηγού της Εκκλησίας Κυρίου Ιησού Χριστού και των Αγίων Της; Θλιβερή όντως είναι η εικόνα που παρουσιάζει η πλειονότητα των ιεραρχών. Υπάρχουν φυσικά και μερικές φωτεινές εξαίρεσεις για να επιβεβαιώνεται ο κανόνας. Ο Θεός να τους έχει καλά και με την βοήθειά Του να γίνουν πρότυπα προς μίμηση. Ας συναισθανθούν επιτέλους οι ιεράρχες μας την αποστολή τους και ας σταματήσουν να σκανδαλίζουν τον πιστό λαό του Θεού. Ας αντιληφθούν ότι οι αυθαιρεσίες, τα αποπήματα και οι παρεκτροπές, που έρχονται συχνά στο φως της δημοσιότητας, τους εκθέτουν ανεπανόρθωτα στα μάτια της κοινής γνώμης.

Ας αντιληφθούν ότι ο σεβασμός των πιστών αποδίδεται στο σχήμα τους και όχι στο πρόσωπό τους. Ο λαός και αντιληψη έχει και κρίση. Και δεν επιτρέπεται να προκαλείται από κανέναν και ειδικότερα από ορθόδοξους ιεράρχες. Ας συνειδητοποιήσουν ότι μόνον το προσωπικό καλό παράδειγμα διδάσκει και όχι το επετειακό μήνυμα και το «από άμβωνος» κήρυγμα. Κατά τον Απόστολο Παύλο «ο μη ποιών και διδάσκων αναξιόπιστος εστίν εις ωφέλειαν». Και η Διοικούσα Εκκλησία οφείλει να προβεί στην επαγγελματική και μη γινόμενη αυτοκάθαρση του χώρου της, να διασφαλίσει την πιστή τήρηση των Ιερών Κανόνων και τη σωστή λειτουργία του Συνοδικού Συστήματος. Μόνον έτσι θα ανακτήσει το χαμένο κύρος της και θα κερδίσει την εμπιστοσύνη του πιστού ορθόδοξου λαού.